

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 4

Ročník LXI

Červenec / srpen

Number 4

Volume LXI

July / August

2013

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved 100001687

XX

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

OBSAH

Slovo starosty a pokladníka	6
Ohlasy čtenářů Věstníku	7
Informace z konzulátu ČR	8
Žalov	8
Letem světem	9
Hledá se Mirek Hoffman	14
Hádkový koutek	15
Kino Ponrepo	16
Humor	17
Australské prázdniny 1996	18
Odsun Němců po sedmi stoletích	22
Female Inventor	25
Perly a perličky	27
10 částých lží o komunismu	30
Kurvítko	36
Svoboda nenávratně ta tam	39
Z tajů krás české řeči	42
Science of Global Warming	43
Greenhouse Growers Buy CO ₂	44
Climate Change Alarmists	46

VĚSTNÍK

Dvuměsíčník Sokola Sydney. Obsah publikovaných článků nemusí být totožný s názory redakce. Vyhrazujeme si právo články upravit.

Redakční rada:
B Šindler, P Čermák,
M Daňková
Telefon redakce:
02 9981 4765

Email:
petevasyd@hotmail.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:
4. 9. 2013
(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)

Z PERA STAROSTY

Milé sestry, milí bratři i milí příznivci,

s upřímným potěšením vám všem dnes mohu oznámit, že přestavba kuchyně i bufetové místnosti v našem Národním domě je úspěšně dokončena, a těšíme se teď jen na zahájení kuchyňského provozu, alespoň v sobotu a v neděli. To bude už záležet jen na vhodném provozovateli restaurace. Celkové opravy Národního domu ukončeny ještě nejsou, a zejména jisté části střechy potřebují důkladně popravit. Těž nás zaskočilo úplně selhání kotle na horkou vodu, jehož výměna nebude nijak levná. Všechno prostě vyžaduje podstatné finanční náklady.

Rád bych vás všechny též upozornil, že co nejdříve hodláme opět uspořádat vepřové hody a ty obyčejně bývají zdrojem vítaného peněžního příjmu. Do budoucna bych rád všem popřál jen to nejlepší.

Nazdar Jan Jelínek

NAŠE AKCE

Volejbal 10. 8., 7. a 21. 9., 5. a 19. 10., 2., 16. a 30. 11. a 14. 12. strana 8; **kino Ponrepo** 11. 8. a 8. 9. strana 16. **Pravidelné akce** na zadní straně obálky, všechny akce také na SBS rádio (strana 7) a na www.sokolsydney.com.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Prosíme zahraniční odběratele Věstníku, aby pokud možno platili předplatné v australských dolarech, většinou jde „draft“ od banky předem objednat. Za převod z jiné měny nám banka účtuje 10.50 australských dolarů. Jen poštovné do zahraničí za ročních 6 čísel bylo opět zvýšeno na 38.70 AUD. Prosíme zahraniční odběratele, aby nám laskavě v budoucnu zasílali 40 AUD místo dosavadních 35 AUD. Ti, kteří si Věstník nepředplatí, si jej mohou přecíst na webových stránkách Sokola Sydney www.sokolsydney.com. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník od 1. 5. 2013 do 30. 6. 2013 celkem \$210. Mnoho díky všem dárcům.

Vydání od 1. 5. 2013 do 30. 6. 2013 celkem \$6,401.08; z toho mimořádné \$1,457.10 za údržbu elektrické instalace a opravu prasklé kanalizace.

Členské příspěvky – Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2013 MAJÍ BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2013 JINAK ČLENSTVÍ ZANIKÁ.**

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013. je \$25 v Austrálii a \$40 v zámoří.

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 5. 2013 do 30. 6. 2013:

Tůma M	25	Holovský M&MJ	25	Šimková M	75
Dohnal J	50	Nečasová M	10	Pomej J	25

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

Ohlasy čtenářů Věstníku

Nazdar Sokole, zasílám opožděně příspěvky. Jsem tak zaměstnaná v muzice, že nemám minutu času. Hraji v orchestru, učím, sólově vystupuji v Parramatta Town Hall každý pátek v poledne, každé pondělí v nákupním středisku v Hornsby. Programy zahajuji a končím československou hymnou. Čím jsem starší, tím větší úspěch.

Zdravím Nazdar

Miluška Šimková Glenmore Park NSW

Těšíme se z úspěchů sestry Milušky i z přiložené kopie dopisu z července 2012 od tehdejšího presidenta Václava Klause, kde jí vyslovuje uznání a dík za svědomité representování České Republiky na poli kultury. Redakce Věstníku se připojuje k přání, vyslovenému panem presidentem: „do dalších let mnoho zdraví a životního elánu“.

Milá redakce Věstníku,

Určitě už víte, že v nedávném čísle Novin ze dne 30. 6. 2013, byly ve slovu vydavatele i na str. 5 opět oprášeny různé pomluvy, nařčení a jedovaté poznámky, a tentokrát i překroucení informací bývalého generálního konzula a velvyslance Ing. Sládka, ale také i na úkor Sokola.

Místo toho, aby tu pan vydavatel Novin po celou dobu jeho působení nějak přispěl či podpořil krajské aktivity, tak jedinou věc, kterou vlastně dělá, je rozšiřování podobných jedů a neinformovanosti - například i jen malými nepřesnostmi jako opakované mylné uvádění dat či adres akcí na které se krajané pak nedostávají. To obvykle potom hájí - tak jako pak jeho větší přímé lživé a nepodložené úvahy či příspěvky - tím, že není vlastně novinář, ale jen broukař. Tímto zřejmě předpokládá, že opakované lstivé líčení jeho nevinnosti se uchytí.

Připojuje k tomu názor dalšího rozšiřovatele jedu Rosse Hedvička, který, pokud vím, na australskou půdu nikdy nevstoupil a tím nic sám o místních činnostech neví. Škoda, že publikace zpráv tohoto druhu jsou nyní dotovány konzulátem. Doufám, že i nějaká obrana se ukáže ve Vašich Perličkách, nejen souhrn zpráv z Novin též shrnutých odjinud, čímž tomuto periodiku vlastně dáváte určitou věrohodnost.

Ještě štěstí, že existuje Věstník.

Děkuji a zdravím

Alena Jirásková Sydney

Redakce Věstníku považuje toto za poslední slovo o Novinách.

Slovenské vysielanie SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Friday at 3pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts

České vysílání SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Thursday at 5pm via:

Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)

Digital TV (SBS Radio 3)

Online at sbs.com.au/czech (live and catch up listening)

iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up) Podcasts

Konzulát České republiky
v Sydney

Vážený krajané,

dovolte mi, abych Vás s předstihem informoval o návštěvě zmocněnce Ministerstva zahraničních věcí ČR, pana Stanislava Kázeckého, v Austrálii a na Novém Zélandu, připravované na říjen až listopad 2013.

V souvislosti se schváleným projektem na vyslání učitele češtiny ke krajským komunitám do Perthu a Melbourne v roce 2014, navštíví pan zmocněnec v rámci přípravné fáze české víkendové školy v obou městech. Předběžně plánuje rovněž návštěvu školy v Sydney a na Novém Zélandu pak návštěvu školy v Aucklandu. Na Novém Zélandu navštíví pan zmocněnec ještě Wellington a Christchurch.

Krajanům ve výše uvedených městech se naskýtá jedinečná příležitost prodiskutovat s panem zmocněncem otázky společného zájmu, podělit se o zkušenosti a případně předat náměty pro další činnost. Chtěl bych Vás proto poprosit o asistenci při organizačním a logistickém zajištění cesty pana zmocněnce, rovněž jako i o návrhy ohledně předpokládaných setkání se zástupci krajských komunit.

S konkrétními informacemi a návrhy na součinnost budete konzulátem postupně oslovováni v průběhu příštího čtvrtroku.

Vážený krajané, děkuji Vám a těším se na naši další spolupráci.

S pozdravem

Hani STOLINA

vedoucí konzulátu ČR v Sydney

Žalov.

V červnu zemřel dlouholetý odběratel Věstníku a oficiální překladatel z češtiny do angličtiny **Zdeněk Vavroš**. Budiž mu australská země lehká.

*****

SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL

ČERVENEC-JULY 27.; SRPEN-AUGUST 10.;

ZÁŘÍ-SEPTEMBER 7.& 21;

ŘÍJEN-OCTOBER 5. &19.;

LISTOPAD-NOVEMBER 2., 16. & 30.;

PROSINEC-DECEMBER 14.

VOLEJTE MARTU – RING MARTA 9130 6781

*****

LETEM SVĚTEM

Musíme se omluvit čtenářům, že jsme z minulého čísla Věstníku, jsouce zaplaveni přemírou materiálu, omylem odstranili pravidelnou rubriku „Letem světem“. Protože nehodláme čtenáře o nic připravit, přinášíme dnes obě: červenovou i srpnovou.
[Pozn. redakce]

Červenová rubrika

Nepatří to sem a neměl bych se zde o tom vůbec zmiňovat, ale ať tahle jedna výjimka potvrdí pravidlo. Zásluhou pražské neteřinky se mi na stole ocitlo číslo **Lidových novin** z Prahy, vydané ještě během závěru druhého kola prezidentské volby v České republice. Člověk těžko uvěří tomu, kolik nepravdivostí se až do poslední chvíle rozhlašovalo o chudákovi Karlu Schwarzenbergovi. Lidové noviny o tom referují na prvé stránce pod titulkem „Zákeřné finále“, s podtitulkem o tom, že do prezidentské volby zasáhl bývalý příslušník komunistické tajné policie. Tím byl pražský advokát Vladimír Zavadil, který v nejčtenějším bulvárním deníku Blesk uveřejnil o Schwarzenbergovi pomlouvačnou inserci – například to, že ho v německém tisku podporuje sudeťácký mluvčí landsmanšaftu Posselt, a že chce Schwarzenberg vrátet majetky potomkům válečných zločinců... V Praze to sice nezabralo, ale na venkově se ty pomluvy uchytily... Lidové noviny také v téže reportáži přinášejí úryvky z rozhovorů s venkovskými voliči, kde často slyšeli úsudek o Schwarzenbergovi v tom smyslu, že on „není vlastně náš“. To je ostudný úsudek prostých lidí doma, podporovaný třeba i Václavem Klausem, a je to úsudek založený na přesvědčení, že kdo „zůstal doma“ musí být lepším Čechem – i když pracoval pro StB – než „zrádný emigrant“... Ale tím tuto výjimečnou exkursi do domácího tisku uzavírám...

Únorový **Kvart** melbournského Sokola překypuje fotografiemi. Znovu se také dovídáme, že ve čtvrtek, každý čtvrtek, se hraje v sokolském domě mariáš. „Každý čtvrtek káva, zákusek, pensisti, mariáš. To jim věru závidíme!... Neměl bych to tak otrle komentovat, ale na osmé stránce vidím pozvánku na večírek s hudbou, tancem a „tradiční českou večeří“, ale také obrázek tančícího páru, na němž On očividně stojí na Její noze...? – Dubnové číslo přináší na první stránce několik zajímavých zpráv o postojích nového českého prezidenta Miloše Zemana. Mezi jiným i toto: „...Negativně se vyjadřuje o islámu, který označil za anticivilisaci financovanou z prodeje ropy a drog. Odmítá rozlišovat mezi umírněnými a radikálními muslimy a nesouhlasí se stavbou mešit na území České republiky...“. Pokud toto skutečně správně vyjadřuje postoje nového prezidenta, nezdálo by se moudrým nějak rázně jim odporovat.

Lednový Sokol de Paris je chudoulinký, tentokrát pouze dvoustránkový, obsahuje ale tři zdařilé fotografie, všechny tři z mikulášské nadílky v Paříži. Pozvánka na únorový Grand bal de nuit, na Reprezentační ples, je sice lákavá, leč pro nás v Austrálii jednak nesnadno dostupná, jednak již neodvolatelně promlčená. Škoda. Možná ale, že by se někdo mohl zúčastnit 29. září oslavy svatováclavské – „Repas traditionnel, Gâteaux maison, bière et café“...

Vydání lednových **Vídeňských Svobodných Novin** má na titulní stránce fotografie dvou českých prezidentských kandidátů v druhém kole, Ale také dlouhou řadu jiných a většinou barevných snímků, hlavně ze sokolské činnosti vídeňských Čechů. Inzerovanou Masopustní maškarní zábavu sedmého odboru Jednoty svatého Metoděje v lednu v Schützengasse 30, jakož i Reprezentační a Maturitní ples české a slovenské větve v Rakousku v březnu v Parkhotelu Schönbrunn, žel, asi nenavštívíme, byť obě pozvánky vypadají velice lákavě. Bohatý bufet, značkové víno, čepované pivo – kdo by si přál víc, řeknětel!... V úvodníku na první stránce se autor „hto“ rozhořčuje nad prezidentem Klausem vyhlášenou amnestií, která zřejmě rozbouřila jak českou hladinu doma v republice – jak svým rozsahem, tak očekávaným propuštěním tunelářů – tak očividně i krajany v Rakousku. Jakby ne! – Únorové číslo přináší na titulní stránce zprávu o výsledku českých prezidentských voleb, a také tam otiskuje fotografie všech dosavadních českých/československých prezidentů. V tomto čísle nalézáme i velkou řadu zdařilých snímků z pestré činnosti vídeňské české komunity, a Stanislava Kučerová se dlouze rozepisuje o problému české národní identity... Jedno z březnových vydání je plno reminiscencí na 1150. výročí příchodu Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu, a obsahuje i velkou řadu barevných snímků z oslav tohoto památného výročí ve Vídni. Tam byla již roku 1866 založena Jednota sv. Metoděje, jejíž nynější předseda Jiří Uher měl při oslavách

zvláštní projev. Mimo jiné pronesl i tato významná slova: „...Křesťanský slovanský svět vzpomíná obou synů císařského soluňského velitele [Lva, pozn. B. Š.] kteří přeložili první část Písma svatého do slovanštiny a sdělili Slovanům křesťanské učení také jako bohatství morální a etické. Cyril a Metoděj zbavili slovanské národy starých bohů, nahradili pověry vírou a materialistické barbarství učením o nesmrtnosti duše a vládě jediného Boha, spravedlivého a věčného...“ Stanislava Kučerová se rozepisuje ve svém dlouhém pojednání o Problému malého národa, a uvádí jej touto citací z T. G. Masaryka: „Musíme konečně žít sobě, žít kladně a beze strachu. Jít bez bázně svou vlastní českou cestou.“ – V březnovém vydání se rozepisuje Stanislava Kučerová o projevu českého premiéra Nečase v bavorském Mnichově. Vytyká mu, zajisté zcela opodstatněně, že se tam pan premiér Nečas zbytečně rozhovořil o jakési kulturní a dokonce i národní podobnosti Čechů s Bavory. Mimo jiné píše: „... Pan premiér nepřestává mluvit o společných hodnotách a duchovní spřízněnosti, které v jeho podání vytvářejí identitu česko-bavorskou... Přitom opakoval nepravdivé revanšistické formulace mluvčích odsunutých Němců, usazených v Bavorsku, aniž by se pokusil uvést je na pravou míru. Zamlčel, že roku 1945 šlo o uplatnění dohod vítězných spojenců demilitarizovat, denacifikovat a demokratizovat celou Evropu, nikoli o nějaké úzce národní české zájmy... Závěrem nezbyvá než položit si otázku: Jací to mohou být Češi, když pan premiér hledá jejich identitu s Bavory?...“ Tolik Stanislava Kučerová, žena zřejmě moudrá a uvážlivá. – Na titulní stránce dubnového vydání nalézáme zprávu o tom, že při nastolování nového papeže Františka ve Vatikánu konaném v březnu tohoto roku, zastupoval Českou republiku zahraniční ministr Karel Schwarzenberg. Slovensko reprezentovali jeho prezident Gašparovič a ministr kultury Marek Maďarič... Kromě toho se na titulní stránce objevuje také připomínka sedmdesátéholetého výročí německé okupace Rakouska v březnu 1938. V oně době Anschlussu provedlo Československo zcela potichu částečnou mobilizaci svých branných sil, jež předcházela té bleskově provedené skvostné mobilizaci v září téhož roku. Obě tyto československé mobilizace pak byly obráceny Mnichovem v ni-več, a za rok po Rakousku se obětí Německa stala i naše země, s dýkou slovenských maďaronů a prodejného zrádce republiky Tisa...

Lednový západoaustralský **Klokan** přináší reportáž z tříkrálové plavby krajanů po Swan River, s mnoha snímky z onoho zřejmě velmi úspěšného výletu. Připojen je i dětský Klokánek. Klokánka nalézáme i v únorovém čísle. V tom se dočteme i o podrobnostech volby nového výboru západoaustralské Czech & Slovak Association, s fotografií celého výboru na titulní stránce... Klokánek v únorovém vydání je od A až do Zet vytvořen ve slovenštině. Utrzuje tudíž čtenáře v blahém vědomí, že slovensko-česká klubovní spolupráce přetrvává i v Austrálii politickou státní rozlukou na domácí půdě – rozlukou, která byla oktrojována spíše shora než odhlasována voliči, jichž se tehdy nikdo neptal, ani na Slovensku, ani v českomoravské části republiky...

Na titulní stránce lednového čísla **American Sokol** čteme: “The mission of American Sokol is to provide fitness and community for individuals and families through physical, educational, cultural and social programs.” – Z únorového čísla bych vyzdvihl tam uvedené zajímavé výročí. Je tím založení Sokola v Americe, a to 14. února 1865 v St. Louis ve státě Missouri, tedy jen pouhé tři roky po založení Sokola v Praze! Na titulní stránce je portrét Abrahama Lincolna, prvního amerického prezidenta, jenž podlehl následkům na něho spáchaném atentátu. – V březnovém/dubnovém čísle bych upozornil naše čtenáře na zajímavost, snad čistě americkou. Uvádí se tam, mezi jinými daty, že 11. března probíhá “world plumbing day”, a tak že zahájen “fix-a-leak” week!

Březnová/dubnová **Beseda** opět ve žlutém a tentokráte s jindřichohradeckou tvrzí Bohuslava Kalivody překypuje informativními snímky ze života canberského krajanstva... Zařal jsem zuby a prolouskal „slovo“ Davida Gottwalda, a uspěl jsem, smysl jsem pochopil... Hlavalamy jsem nicméně nevyluštil – nejsem jistě ale sám.

Jen tak předběžně jsem prolistoval jarně-podzimní 2013 vydání **Čechoaustralana**, a nemohl mi nepadnout do oka malovaný žertík dokreslující dnešní situaci v českém zákoutí mezi Šumavou, Krušnými horami a Sněžkou. Dva strejcové sedí v parku na lávce, jeden čte noviny a moudře se dotazuje vedle sedícího souseda: „Má demokracie nějaký nástroj pro případ, když většina je totální blbec?“ Soused slovy neodpovídá, na takovouto básnickou otázku je ovšem jen jediná odpověď. Pardon, kromě té odpovědi je tu i pouhé pokrčení rameny, a u toho pokrčení rameny setrvejme. Další

alternativy k pokrčení ramen jsou až příliš trpké... Čechoaustralán je opět nabit dobrotami – a zvolme alespoň několik pralinek. Glosa melbournského Miloše Ondráška pod titulem „Hysterie voleb“ asi přesně vyjadřuje pocity většiny exulantů – ti lidé doma stále tvrdošjně opakuji hesla dovládnuvších bolševiků o nás jako prakticky o cizácké holotě. Mezi tu holotu zařadili naši domácí mudrci i Karla Schwarzenberga, a snad by tam zařadili i americkou choť T. G. Masaryka, kdyby se nepsal rok 2013... Jako obvykle, Barbara Semenov zahajuje a končí. Zahajuje posmutnělou úvahou o chování domácích Čechů, jak to zakusila při nedávném mnohaměsíčním pobytu doma. Krásu naší země jí to neposkvřnilo, moudrost Čechů doma však bere na potaz. Není sama. Touha postarších pamětníků po návratu starého režimu „za bolševika“ je našinci v Austrálii prostě nevysvětlitelná. Dokresluje rčení „smrádeček, ale teploučko“. Bohužel, je tomu podobně i v Polsku a jinde... Šéfredaktorka Barbara celé jarně-podzimní vydání zakončuje svými verši. A nejsou to verše jediné; najdeme v tomto čísle Čechoaustralana celou malou sbírku básní... Kde končit? Co alespoň nakousnout? „Já si myslím, že země, která má problém se svými krajany, je země uzavřená... Říkám, že to něco vypovídá o nás. A možná i toto stojí za zamyšlení...“, stěžuje si Vladimíra Dvořáková. You are telling me, dodal bych!... Frank Nykl upozorňuje pod hlavičkou „Nešťastné odsuny“ na svízele Čechů vysídlených Němci ze sudetských oblastí v roce 1938, a srovnává to s přijetím po válce odsunutých Sudeťáků, kdy byli oni se svými padesátikilovými balíky často vítáni v Bavorsku s hudbou... Rozhovor Martiny Fialkové s Milenou Štráfěldovou čtenáři už jen těmi dvěma jmény napovídá, že „krajanské“ časopisy nepostrádají propojenosti, a mohou se vyhřívat i v jarně-podzimním slunku Čechoaustralana. Ostatně Martině to s mikrofonem po ruce nějak sluší! Ale teď už opravdu jen konec a dost – a jen to slůvko či dvě upřímného blahopřání...

Srpnová rubrika

Jedno další dubnové vydání **Vídeňských Svobodných Novin** hned na první stránce pojednává o návštěvě nově zvoleného českého prezidenta Miloše Zemana na Slovensku, kde se také sešel se slovenským prezidentem Gašparovičem. Zřejmě si dobře notovali, projednali i další možnosti úzké spolupráce. Styky mezi Čechy a Slováky dosud probíhají velice přátelsky, a všechno zatím nasvědčuje úzké spolupráci i do budoucna. Rozdíl mezi hromadou rozeštvaných státeků rozparcelované Jugoslávie, a přátelskými vztahy mezi oběma složkami rozděleného Československa je nepochybně markantní... Dovídáme se i o tom, že „česká známka s Mozartem dobyla Vídeň“ – jde o vydání nové známky Českou poštou ku 255 výročí rakouského hudebního genia. Ten, jak víme, v době završování jeho hudby vídeňskými kruhy kdysi prohlásil, že „meine Prager verstehen mich“ (moji Pražané mi rozumějí), osobně ve Stavovském divadle pak dirigoval premiéru svého tam těsně před začátkem koncertu dokompanovaného Dona Giovanniho, a Prahu si tak naklonil na všechny časy... Jedno z květnových vydání pojednává hned na první stránce o státní návštěvě prezidenta Zemana do Rakouska, kde se ve Vídni setkal i s rakouským prezidentem Heinzem Fischerem, a kde jej také uvítala v Hofburgu slavnostní vojenská pocta. Nalézáme i celou řadu snímků z prezidentova setkání s vídeňskými Čechy... V dalším květnovém čísle se dočítáme o vídeňské oslavě stého výročí narození velmi oblíbeného vídeňského herce Josefa Meinrada. Byl miláčkem hledišť – a narodil se českým vídeňským rodičům jako Pepíček Moučka. Ach jó! – V témže čísle se dovidáme, že „nejoblíbenějším autem ve Velké Británii se stal vůz Škoda Yeti“. Že by jako mlado-boleslavský produkt německé výroby? Za německý produkt je dnes už pokládán i Krtek – proč tedy ne Škoda Yeti? Prašť jako uhoď!... A rovněž se dovidáme, že již před šedesáti lety zahájila Československá televize své zkušební vysílání!

Vkusné květnové vydání západoaustralského **Klokana** opět obsahuje již tradiční dětskou přílohu – „Klokánka“. Obsah tohoto vydání znovu jakoby dosvědčoval zdárný rozvoj slovensko-českého společenství v Perthu.

V květnovém/červnovém vydání **Besedy** se pod značkou „R. J.“ dočítáme o „poslední večeři“ odstupujícího českého velvyslance v Austrálii, Hynka Kmonička, před jeho odjezdem do Prahy do kanceláře prezidenta Zemana. „Početná účast členů diplomatického sboru a přátel odcházejícího zástupce Č. R. na recepci potvrdila popularitu jeho osoby, kterou si v krátkém čase vybudoval,“ informuje nás referent prezidenta Zemana do Rakouska s mnoha zdařilými fotografiemi i na druhé stránce. Jistě nakonec nechyběla ani vodní dýmka páně velvyslancova, a kdo se s ním jednou

setkal, dovede si dobře představit jeho žoviální působení během oné recepce na rozloučenou. Jak jinak, nechyběl – podle referátu „R. J.“ - ani kotel českého guláše „chutného a řízného jak se patří“. Zbývá jen doufat, že se časem budeme dovídat o práci bývalého pana velvyslance na Hradě, a o jeho nepochybně blahodárném působení na sedláckého prezidenta, jehož si domácí Češi vybrali v přímé volbě za hlavu své republiky.

Melbournský květnový **Kvart** má na titulní stránce zajímavé povídání o vynikajícím českém umělci dvacátého století – Jiřím Trnkovi. Dovídáme se znovu mnoho podrobností z jeho plodného života. Nazvat ho pouze loutkářem by bylo nemístné, protože, jak se v Kvartu poukazuje, Trnka byl skutečně všestranným umělcem. Byl rovněž zakladatelem českého loutkového filmu – a vysloužil si mnoha ocenění, také od komunistických pohlavárů. Jako rodilý Plzeňák maturoval tam na reálném gymnasiu a pak absolvoval uměleckoprůmyslovou školu v Praze, kam se dostal z podnětu svého mentora profesora Skupy, stvořitele Špejbla a Hurvínka. Bohužel Trnka zemřel v poměrně mladém věku pouhých padesátisedmi let – v roce 1969 v Praze, a Československo ztratilo jeho další tvořivou uměleckou práci... Bude se to asi čtenářům jevit jako jakási mimořádnost a snad i jako troufalá neobvyklost, nerad bych se však zdržel povzbudivého komentáře týkajícího se melbournského Kvartu červnového. Možná, že z toho čiší pouhopouhá závist – ale uvažte sami: v úterý čtvrtého - vepřo-knedlo-zelo; v úterý jedenáctého – hovězí pečeně s cikánskou omáčkou; v úterý šestnáctého – uzené s knedlíkem; v úterý pětadvacátého – kuře se smetanovou omáčkou, pečené brambory!!! Nesbíhají se sliny i vám? To všechno nabízí kuchyně melbournského Sokola. Protože naše nově a moderně vybavená sokolská kuchyně v Sydney zeje doposud již drahnou dobu čirým bezkuchařstvím a prázdnotou, nezbude našinci než se do toho melbournského Sokola čtyřikrát za měsíc vypravit...

Čechoaustralan paní redaktorky Barbary Semenové je – pro „zimou/léto 2013“ opět již tradičně pln dobrot, dobrůtek a bonbonků, a člověk prostě neví kde začít a hlavně kde a kdy skončit. Jako vždy, paní redaktorka zahajuje svůj repertoár svým úvodním slovem, a svým slovem i skoro končí. K tomu se dnes vrátíme ale později. Mnoho místa je věnováno letos v březnu zesnulému tasmánskému velkosýraři Milanu Vyhnálkovi, také z pera docenta Ing. Stanislava Hejduka, v němž autor píše o svém někdejší pobytu na Tasmánii ještě dlouho před svoji docenturou. O tomto zesnulém průkopníku české práce v Austrálii se obšírně rozepisuje ve své reminiscenci i Vlastík Škvařil... Ve svých vzpomínkách na první kroky na tomto kontinentě pokračuje Jan Košnar. Čteme na příklad o jeho pobytu v táboře Bonegilla: „... K snídani bývaly vždy smažené párky, 15% masa, 25% tuku a 60% mouky. Došlo nám velmi brzy, že v Austrálii hlady neumřeme, ale že to bude dlouho trvat, než se tato země stane známým gurmánským rájem...“. Hear, hear! ... Vedle dlouhého dopisu odstupujícího českého velvyslance v Austrálii Hynka Kmoníčka je uveřejněn článek Karla Čapka z Lidových novin z června roku 1928 – a ten obsahuje toto konstatování nám všem Čechům dodnes dobře povědomé: „... Jsme nárok naříkačů; obyčejně se setkáváme, jen abychom si navzájem pobědovali, že se nám vede mizerně, ačkoli nás vlastně nijak nezajímá, jak se tomu druhému vede; to už je jen taková formalita, jako když Angličané mluví o počasí. Uprímně řečeno, ozývá se v tom spíše snaha jevit se malým a ubohým než skutečnou nespokojenost; je v tom taková vnitřní nesvoboda a nedůvěra... Ostatně ani nečekáme, že nám někdo bude věřit...“. Komentáře dozajista netřeba... Čtenáře nemohou nezaujmout pozorování Stanislava Bertona z dob jeho moravského mládí, a jeho bohatá čupřina pohledného mladíka ho očividně usvědčuje z nesporné neodolatelnosti mladým brněnským a lipnickým kráskám... Leč opět si musím nasadit náhubeček, a držet se věstníkových mezí. Jen ještě ale ku slovům paní redaktorky. V jejím úvodním článku se dočítáme, že přes svoji přednost se samozřejmostí obvykle skýtanou horstvu, podnikla nedávno s chotěm a přáteli dobrodružnou výletní cestu lodí po tichomořském sousedství Austrálie. Ve své závěrečné stati tohoto vydání Čechoaustralana se pak rozepisuje o svém objevu, že její pražská známá Vlasta Vodičková se ukázala být vnučkou Františka Váni, někdejšího vydavatele melbournského Hlasu domova, prvního českého časopisu v Austrálii. Jak my obstarší dobře a s povděkem pamatujeme, Hlas domova drželi František Vána s redaktorem Karlem Wendtem po dlouhá a dlouhá léta, a byl to český list všemi velice vážený a pilně čtený. Nu, nikdy se vlastně neví, s kým se člověk na svém putování tímto slzavým a někdy i útěšným údolím setká... Takže takhle teď už opravdu tak, a šlus.

Noviny do každé krajanské rodiny redaktora Vratislava Bejšáka, kterým nedávno jakoby bylo hrozilo zastavení, se chovají dosud čile a nejeví známky zániku. Snad i proto, že do nich nepřestává pilně přispívat známa australsko-česká žurnalistka z Queenslandu, Marcela Čechová. Není ovšem sama; dočteme se v nich i o názorech jiných zde usdlých žurnalistických a spisovatelských prominentů, mezi nimiž nechybí například ani statě Svena Řehulky a plodného literáta Stanislava Moce. Tak třeba v jednom březnovém vydání Novin se Marcela Čechová kriticky zabývá otázkou financování různých projektů pod titulkem: „Kdo to má platit?“... Z obsahu téhož čísla se dovídáme, že kouř vycházející ze Sixtinské kaple po zvolení papeže Františka byl dílem slovenského pátera Pavola Benedika z Trebišova u Košic. Nebyla to pocta? Pramen této informace, jak jsme již na to ostatně v Novinách zvyklí, není udán, ale kdo nevěří, ať tam běží, jak praví staré české mudrosloví... V dalším březnovém/dubnovém čísle se Marcela Čechová loučí se zemřelým tasmánským sýrařem a podnikatelem Milanem Vyhnálkem. Její dlouhá stať pojednávající i o jiných věcech, končí prostým oznámením: „Pan Vyhnálek neodbíral Noviny“. A pak už jenom tečka, nikoli vykřičník!... V čísle pouze dubnovém narážím na hlavolam. Na desáté stránce totiž vidím mezi Zajímavostmi kultury článek s podivným titulkem „... a čím jsem byl, tím jsem byl rád... 1. máj – lásky čas“. Leč pozor! Jak již dávno pravil moudrý filosof, všechny věci nebývají takové, jimiž se nám na první pohled jeví. Pod oním zdánlivě jednolitým článkem vidím jména dvou autorů – Zdeněk Reich a Stanislav Moc. Čtu řádky o návštěvě Zdeňka Reicha u Stanislava Moce v Queenslandu, a pak jako by to přeskočilo na ten lásky čas, a Moc je tam i onde. Pak teprve se dovtipím – ono to skutečně jen tak vypadá, Moc je sice všude, ale grafická úprava jako by se nebyla vydařila, a v té levé stati jde o návštěvu u něho konanou Reichovými cestou po Queenslandu, a v té pravé sám Stanislav Moc se zabývá vzpomínkou na Karla Hynka... No bodejť, Šindlere, nebuď labuť a nedej se klamat pouhými drobnůstkami grafických úprav! Takže tak... Jen bych se ale přece jen rád dotknul jisté zmínky Marcely Čechové v její stati v květnovém/červnovém čísle Novin pod hlavičkou „Totalita má jen jednu tvář“, kde se – jen jakoby mimochodem zmiňuje o tom, jak krutě dovedli komunisté odplácet svým vlastním lidem, a jak soudruh Slánský kdysi zmizel v propadlišti Gottwaldova panování. Takové postupy geniálně předvídal již dávno před komunistickým uchopením se moci v Rusku Dostojevskij ve svém díle Běsy. Tam už Dostojevskij hrůzně doličuje, jak dovedou fanatičtí socialisté lstivou vraždou odstranit svého vlastního „souvrce“, jenž se odvážil opustit linii strany. Tuto dávnou Dostojevského věštbu ovšem soudruzi dovedli dovést do děsivé skutečnosti... A v předešlém květnovém čísle se pozastavuje Stanislav Moc nad hromadnou imigrací obyvatel Afriky zdánlivě volně umožňovanou našimi australskými potentáty. Naprosto souhlasím s uvažováním autora, pokládám za zpozdilé, ba nebezpečné, plnit imigrační kvóty žadateli s afrických diktatur – a poukázal bych i na to, že imigraci mladých lidí třeba z Polska, z České republiky, ze Slovenska a sousedních zemí se však nepřestávají házet pod nohy ty nejklackovitější klacky. Kolik mladých, schopných a odborně vyškolených zájemců by se asi přihlašovalo, kdyby jim vstup do Austrálie nebyl uměle znesnadňován!

Květnové vydání **časopisu České obce sokolské Sokol** je bohaté na zprávy z činnosti Sokola, a je dost těžko vydolovat si tu pravou hřivnu ku komentáři. Přece snad zde ale uveďme zprávu o letošním mezinárodním sokolském setkání v rakouském Oetz, místem tragického skonu Miroslava Tyrše, jehož tradiční každoroční sraz byl právě před čtyřiceti lety pietně založen mnichovským Sokolem. Jako nyní již tradičně každým rokem, setkali se tam i letos sokolové z těch nejrůznějších koutů světa a uctili tam památku zakladatele sokolského hnutí. – Z červnového vydání bych vyjmul toto zajímavé sdělení: „... Where else can you find such gleam of youth and happiness in elderly eyes than at a Sokol Slet where they view the disciplined performances of the young...“

V dubnovém čísle **Polygonu** mně padla do oka zpráva o tom, že jezuita Josef Koláček se stal laureátem ceny města Brna, což je nepochybně záslužným uznáním. Josef Koláček je stálým přispěvatelem Polygonu. Po odchodu z republiky do rakouského Innsbrucku po roce 1968, kde dokončil svá doma tajně započatá teologická studia, se stal dlouholetým vedoucím českého vysílání vatikánského rozhlasu... Musím ale především vyzdvihnout alespoň nějakou část z úvahy Ludka Frýborta pod titulem „Česká konstanta... a co dál“, kde podrobuje zvolení Miloše Zemana za nového českého prezidenta ostré kritice. Luděk Frýbort je, jak víme, kladným byt pronika-

Hádankový koutek

Jako už několikrát mi odpověděli pan **Richard Toman** a pan **Oliver Fiala**. Oba vyřešili správně první hádanku; i druhou vyřešili správně, ale oba nesprávně dodali, že syn pana Hortona je právník. Když i oni se nemohou smířit s nedokončeným řešením, zjevně není tento typ hádanek vhodný. Bohužel, ta druhá hádanka se ukázala být rovněž oříškem, který nebylo snadné rozlousknout: věkový rozdíl mezi dvěma lidmi se nemění, i když oba stárnou.

1. Handicaps: You are blind, deaf and mute - how many senses do you have left?

Solution: You have three senses left. To those who replied two, remember that speech isn't a sense. Nor do we include any "sixth" sense, not even balance or body position!

2. Question of Age: A teacher questions his pupil: "I am four times the age you were when I was the age you are now. I am forty years old, how old are you?"

Solution: As the teacher is now 40, the student's age some years ago was 10. At that time let's say that the teacher's age was n as is the students' age now. But the differences between their ages remain the same in either era, so we have:

$$40 - n = n - 10 \text{ and by solving this simple equation we get } n = 25.$$

Thus the student is now 25 years old.

3. The Doctor and the Lawyer:

One of Mr. Horton, his wife, their son and Mr. Horton's mother is a doctor and another is a lawyer.

- i) If the doctor is younger than the lawyer, then the doctor and the lawyer are not blood relatives.
- ii) If the doctor is a woman, then the doctor and the lawyer are blood relatives.
- iii) If the lawyer is a man, then the doctor is a man.

Whose occupation do you know?

Solution: The two women are not blood relatives, so from ii), if the doctor is a woman, the lawyer would have to be a man. Then, from iii), the doctor would have to be a man. Because a contradiction arises from assuming the doctor is a woman, the doctor must be a man. Mr. Horton's son is the youngest of the four and is a blood relative of each of the other three. So, from i), the doctor is not Mr. Horton's son. Thus **you know the occupation of Mr. Horton: he is the doctor**. From i), then, the lawyer cannot be Mr. Horton's mother. So the lawyer is either his wife or his son, meaning **you don't know the occupation of anyone else**.

Dnešní hádanky:

A přesně jako minule, první dvě hádanky jsou opět z knihy "**Enigma**" **Fabrice Mazza**, ta třetí hádanka je z knihy "**The Great Book of Mind Teasers & Mind Puzzlers**" **George J. Summarse**. Ale to je už naposledy, co příkládám hádanku z téhle knihy, protože většina z nás není zvyklá na neuzavřená řešení, kde lze vyřešit jen část problému a pro zbytek není dost údajů. Dnešní hádanka je však výjimkou: je dosti těžká, ale její řešení je kompletní.

1. Subtraction

How many times can 6 be subtracted from 36? Don't be tricked!

2. Strange Equality

In what historical era was the following equation proved? $31_{\text{oct}} = 25_{\text{dec}}$

3. X and O

The game of **Tic-tac-toe** is played in a large square divided into nine small squares.

- i) Each of two players in turn places his or her mark - usually **X** or **O** - in small square.

X O
X
O O X

- ii) The player who first gets three marks in a horizontal, vertical or diagonal line wins.
- iii) A player will always place his or her mark in a line that already contains (a) two of his or her own mark or (b) two of his opponent's marks - (a) priority over (b).

Only the last mark to be placed in the game shown above is not given.

Which mark - **X** or **O** - wins the game?

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Tel: (02) 9939 1031
Mob: 0448 893 788

*Viktor Ponrepo, vlastním jménem Dismas Šlambor (6. 6. 1858 – 4. 12. 1926)
byl český průkopník kinematografie, majitel prvního stálého
kina v Praze v domě U modré štiky v Karlově ulici.*

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v sokolském Národním domě v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 14.00 hodin.

Neděle 11/8/2013 v 14.00 hodin:

DEN PRO MOU LÁSKU

Režisér Juraj Herz tentokrát překvapil citově působivým příběhem o manželské dvojici, která se musí vyrovnat s tragickou událostí, která ničivě zasáhla do jejího soužití. Režiséru se podařilo i v časech vypjaté normalizaci vyprávění zbavit jakýchkoli politických odkazů, hrdinové si žijí jakoby navzdory době, uzavírajíce se do svého soukromí, do svých radostí i strastí... Režisér nikde nepodlehл svodům melodramatu, příběh líčí střízlivě i v emočně vypjatých scénách. Film upoutal na svou dobu odvážnou, byť něžně natočenou milostnou scénou. Režie: Juraj Herz. Hrají: Marta Vančurová, Vlastimil Harapes, Sylva Kamenická, Jiřina Šejbalová, Dana Medřická, Eva Pichová-Sitteová, Lubomír Černík, Žofie Veselá, Jan Hartl, Eva Svobodová, Emma Černá, Milada Černá, Jaroslav Heyduk, Libuše Salabová, Zdeněk Srstka, Dagmar Veškrnová-Havlová a jiní.

Neděle 8/9/2013 v 14.00 hodin:

POZOR, VIZITA!

Český psychologický film se odehrává v roce 1960 na infekčním oddělení jedné nemocnice, kde je jako bacilonosič břišního tyfu izolován starý Prepsl, tulák bez rodiny, světoběžník s osobitou etikou a pojetím svobody. Právě on je středem veškerého dění, dominantní postavou příběhu. Zpočátku odmítá přizpůsobit se situaci a žít v izolaci od světa za nemocniční zdí; několikrát se pokusí o útěk, ale časem začne navazovat přátelské vztahy nejen s personálem nemocnice, zejména dezinfektorem Káfkou a uklízečkou Katkou, ale také se stejně postiženými pacienty, svým spolubydlicím dědou Bartůňkem a mladičkou Mankou, vychovanou v dětském domově. Začíná se smířovat s osudem a nalézá nový smysl života. Režie: Karel Kachyňa. Hrají: Rudolf Hrušínský, Ludovít Greššo, Libuše Švormová, Blažena Holišová, Josef Somr, Bořivoj Navrátil, Jiřina Jelenská, Miroslav Moravec a jiní.

STUDENT WHO OBTAINED 0% ON AN EXAM

Q1. In which battle did Nelson die?

A.: His last battle.

Q2. Where was the Declaration of Independence signed?

A.: At the bottom of the page.

Q3. River Ravi flows in which state?

A.: Liquid.

Q4. What is the main reason for divorce?

A.: Marriage.

Q5. What is the main reason for failure?

A.: Exams.

Q6. What can you never eat for breakfast?

A.: Lunch & dinner.

Q7. What looks like half an apple?

A.: The other half.

Q8. If you throw a red stone into the blue sea what will it become?

A.: It will simply become wet.

Q9. How can a man go eight days without sleeping?

A.: No problem, he sleeps at night.

Q10. How can you lift an elephant with one hand?

A.: You will never find an elephant that has only one hand.

Q11. If you had three apples and four oranges in one hand and four apples and three oranges in other hand, what would you have?

A.: Very large hands

Q12. If it took eight men ten hours to build a wall, how long would it take four men to build it?

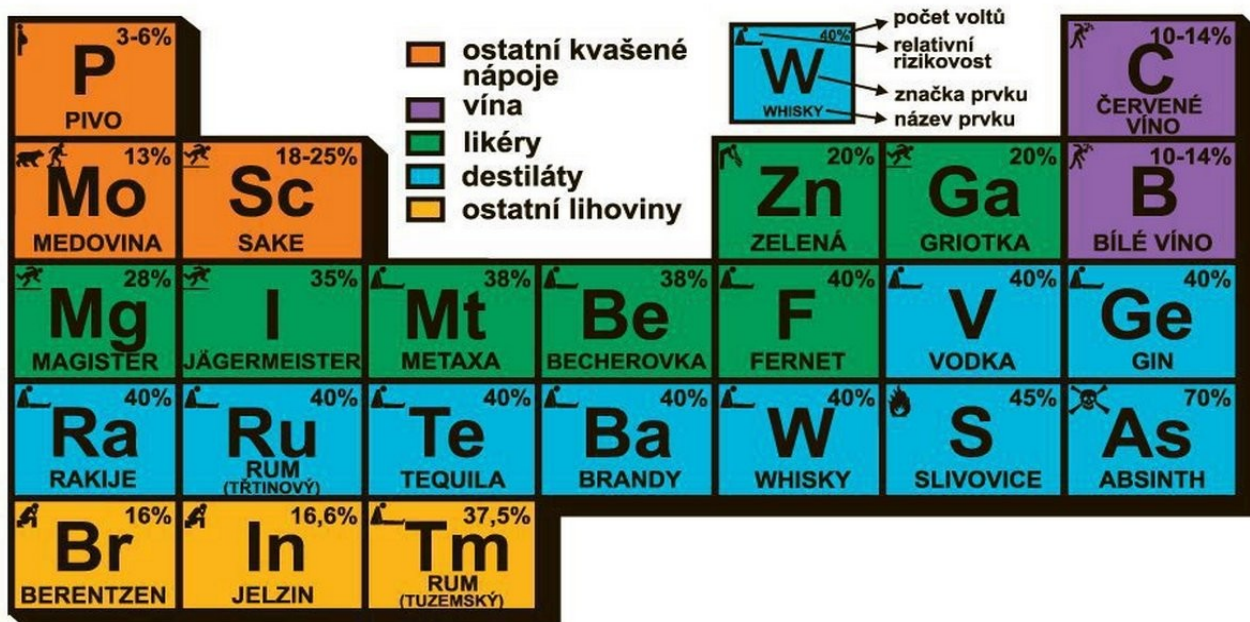
A.: No time at all, the wall is already built.

Q13. How can u drop a raw egg onto a concrete floor without cracking it?

A.: Any way you want, concrete floors are very hard to crack.

PERIODICKÁ TABULKA PRVKŮ

Australské prázdniny 1996 (2) *Franta Černý*

2. den - úterý 22.10.

Ranní modrá obloha, teplý jarní vzduch a zvláštní, příjemná a pro mě zcela nová a neznámá vůně australského jara. Trochu mě zneklidňuje pomyšlení, že doma už je večer a kolik je tam hodin. Na hodinkách mám dvojí časomíru, takže to v každou chvíli hned vidím. Po cestě jsem spal velice dobře. Prohlížím si dům, zahrádku, okolí a srovnávám to se svými dosavadními představami podle fotografií, vyprávění, ale i podle vlastní fantazie. Jsou tady i vrabci. Stromy kvetou a na rozdíl od nás jsou zblízka přece jen jiné. Jsem obeznámen s jacarandou, krásně fialově kvetoucími stromy, které jsou drobnými kvítky doslova obaleny a zdálky dělají dojem jednolitěho fialového stromu. Vidím, že bouganvillea je popínavá rostlina se sytě červenými lístky, která roste téměř u každého druhého domu, že bottlebrush je skutečně něco hodně podobného kartáči na čištění lahví, atd., atd. Sleduji provoz aut a zjišťuji, že dynamická mládež zde stejně jako u nás užívá do sytosti hlasité hudby, takže i oni budou časem patrně zcela hluší. Zvlášť zřetelné jsou kabriolety nejrůznější provenience, ale s rádiem řvoucím na plné pecky, aby každý věděl, že se něco děje. Také výraz v obličejích mladíků nenechává nikoho na pochybách o vysokém stupni jejich sebevědomí a skálopevné jistotě o vlastní dokonalosti. Je to neuvěřitelné, jak je to stejné. Dívám se kolem a hlavou se mě prohání všechno možné i nemožné. Nejprve se mně ujímají Yvanka s Daničkou a jedeme se společně podívat do Botany Bay, na místo zvané La Perouse. Je to severní část vjezdu do Francouzské zátoky. Jsou tu takové městské pláže, stále blankytně modré nebe, ale na koupání se mně to moc nezdá. Měl jsem na sobě džínsy, košili, Robertův Acubra Hat (parádní australský klobouk) a nenapadlo mně nic lepšího, než se přesvědčit o teplotě vody. I když jsem měl pocit, že to dělám mazaně, přece jen vlnka byla rychlejší a v tu chvíli jsem měl o teplotě vody zcela jasno, protože trocha Pacifiku se rázem ocitla v mých botách. Holky z toho měly oprávněnou srandu a já jsem se konečně zul, což jsem měl udělat ovšem hned, tedy nejpozději před zamýšlenou zkouškou teploty. Po návratu domů jsem vyměnil obuv a ponožky (džínsy cestou doschly) a k večeru mě převzal strejda, abychom společně vyrazili k druhé, jižní části vjezdu do zátoky, která se jmenuje Kurnell, kde v roce 1770 přistál kpt. Cook, tehdy ještě pouze se svoji posádkou a bez trestanců. Dnes, kdy s více než ročním odstupem dávám dohromady svoje poznámky, si vzpomínám, že cestou v autě na mě chvílemi přicházelo znenadání silné klímbno a hlava mně padala vpřed i vzad. Musím poznamenat, že strejda se mnou jel s mimořádným citem a s pochopením mé počáteční aklimatizační fáze a velmi jemně používal při jízdě brzdu. Měl jsem pocit, že koukám s otevřenýma očima a současně při tom spím.

3. den - středa 23.10.

Opět slunečné ráno. Příjemná snídaně, kde mně teta nabízí všechno možné a strejda nabádá ke konzumaci ovoce. K máni je mango, avokádo, pomeranče, jablka. Protože požívání zejména těch prvních dvou druhů není právě součástí našich evropských stravovacích zvyklostí, nechávám se instruovat o způsobu konzumace. Jak jsem zvyklý, snídám čaj bez cukru, ale i bez mléka s čerstvou topinkou potřenu máslem a maďarskou šípkovou zavařeninou. Tou zavařeninou jsem nesmírně překvapen a vzpomínám na naši máti a její vánoční šípkové cukroví, o které byla za mlada sváděna doma obvykle bitva, takže postupem času býval tento sortiment výhradně na příděl. Ovšem s výjimkou hostů, kteří mohli beztrestně absolutně vše, když pro nás bylo v konzumačních záležitostech naopak vyhlášeno absolutní embargo. Považovali jsme to s bráchou za nespravedlivou diskriminaci, bez valné naděje na úspěch při uplatňované reklamaci. – Tady je zavařenina plná püllitrová sklenice, a přestože hledím abych mazal jen jemně, je to velice přitažlivé zahájení dne. Po snídani jedu společně se strejdou vlakem do City. Zpáteční lístek „Return to the City“ stojí \$ 2,40 a mám příležitost sledovat nerušeně okolí Bexley North a dá se říct zcela obyčejnou Austrálii všedního dne. Vystupujeme pod zemí na stanici St. James a přemýšlím, co asi dělá v tu dobu mladší synek, když já právě vystupuji na stanici pojmenované po jeho patronu. Je právě 10:00 hodin dopoledne, doma teprve 2:00 ráno a tak při pohledu na hemžící se davy lidí je přece jen při nejmenším nezvyklé pomyšlení, že doma se většinou spokojeně spí. – Sluncem zalité City je na první pohled plné života. Procházíme přízemím a suterénem obchodního domu David Jones a přes typicky anglický a na první pohled koloniálně konzervativní, rozsáhlý palác Queen

Victoria Building a vycházíme opět na denní světlo před místní radnicí – Town Hall. Pouze tyto dvě posledně jmenované budovy a snad ještě sousední kostel anglikánské církve, jehož patrona jsem si nepoznamenal, dávají poměrně omezenou možnost představy, jak mohlo asi vypadat Sydney v minulém století, protože 18. století je z hlediska zdejší historie něco jako evropská prehistorie. Jinak je každý volný kousek pozemku v City zaplněn moderními výškovými, převážně kancelářskými budovami. Dodnes také z gramatického hlediska tápu, zda v češtině je Sydney TA, TO, nebo TEN. Domnívám se, že se jedná o mužské křestní jméno, ale raději zvolím neutrální možnost, kterou dává střední rod. Zapomněl jsem se zeptat, ale není to zase tak důležité, abych bez toho nemohl být. Ale stejně mě to zajímá! Procházíme Market St. s nepřehlédnutelnou moderní dominantou City Tour a přes Pyrmont Bridge – most pro pěší – s otáčivou Částí jednoho pole pro umožnění lodního provozu, po němž je vedena část okruhu městské nadzemní dráhy Monorail, se dostáváme do Darling Harbour. To je velice příjemná enkláva přímo v centru, s množstvím nejrůznějších možností pro odpočinek, zábavu i nakupování nejrozmanitějších pitomin, ale i užitečných věcí. Jsou tu volně přístupné trávníky, příjemný stín vzrostlých palem, voda protékající přes umělé peřeje a přelivy v tvarově různě řešených korytech, které architekt velice vkusně a nenásilně využil při komponování celého prostoru jako střediska odpočinku a zábavy. K trávníkům je dlužno připomenout, že jsou husté a pérují podobně jako kartáčové rohožky před vstupem do některých budov u nás doma. Byl jsem seznámen se základní orientací v City, kterou jsem hned na místě konfrontoval s plánem, abych při svých dalších samostatných nájezdech nemusel ztrácet čas zbytečným tápáním. Strejdův doprovod jsem ocenil jako velkou výhodu nejen z hlediska získání nezbytného úvodního přehledu o městě a jeho základní konfiguraci, ale také z hlediska časového plánování svých příštích výpadů do City.

4. den - čtvrtek 24.10.

Další slunečný den. Musím říct, že ne každý den je zcela bez mráčku, ale že na rozdíl od nás se mohutné hradby frontálních mraků pohybují převážně na jihu. Yvanka nás pozvala do čínské restaurace Yamcha v centru, v takové malé čínské čtvrti, kde se všude kolem stavělo něco nového. V Sydney se vůbec hodně staví a neméně zajímavý je i způsob výstavby a kvalita prováděné práce. K tomu se však musím ještě zvláště vrátit zcela samostatně, protože to stojí za poznamenání, a alespoň pro mě je to mimořádně zajímavé k zamyšlení hned z několika navýsost důležitých důvodů. O tom však později. – Šli jsme tedy na číňárnu jak označuje teta čínské jídlo a musím konstatovat, že to bylo ohromně zajímavé, vedle toho, že to bylo také velice dobré. Rád jím a dobré jídlo především. I když je z mnoha dobrých důvodů potřeba toto „hobby“ poněkud regulovat, tady jsem si nemohl odříct téměř nic, co se nabízelo. Není to čínská restaurace s klasickou obsluhou, na kterou jsme zvyklí doma, nebo řekněme v Evropě, mám však dojem, že Yamcha se právě čínské restauraci patrně hodně podobá. Nevím, zda je to dáno kratší geografickou vzdáleností od mateřské Číny, nebo stále se rozrůstající čínskou menšinou, nebo kombinací těchto možností, nicméně způsob obsluhy mě natolik zaujal, že jsem vedle několika druhů mimořádně dobrého jídla a pokecané košile, nestačil ani pořádně vnímat intenzivně pulzující atmosféru této zajímavé restaurace. Chtělo by to dozajista poněkud hlubší a podrobnější studium. Čínské číšnice stále projíždějí se svými vozíky mezi stoly a nabízejí rozsáhlý sortiment jídel zejména podle vzhledu a vůně. Každý si může vybrat co chce, protože číšnic je mnoho a každá vozí několik druhů různých pokrmů. Ochutnat vše, je co do množství i objemu absolutně vyloučeno. Je to pozoruhodný a efektivní způsob náhrady jídelního lístku. Po složení holdu paní hostitelce Yvonce jsme se z časového důvodu „zrychleným peším přesunem“ odebrali do přístavu, kde jsme nastoupili na ferry, což je městská lodní doprava, nebo po našem přívoz. Ferry nás dopravila přes přístav kolem Opera House do Manly. Je to součást města, kterou lze vlastně označit jako městské letoviště. Jsou tam příjemné pláže, zákoutí chráněná před větrem, drží holubi a rackové, kteří jsou schopni sežrat pomme frites přímo z kornoutu, který držím v ruce. Příboj tady zásobuje ovzduší značným množstvím jemně rozprášené mořské vody a vytváří takový přirozený vodní sprej. Krásně se to dýchá. Vzpomínal jsem na Járu a její průdušky a upřímně litoval, že tady není se mnou. Pro karoserii aut to však zdaleka není tak příznivý aspekt, protože tu vydrží údajně nejvýš 2 roky.

5. den - pátek 25.10.

Ráno po snídani jsme vyrazili do Campsie, tedy do míst, kde dlouhá léta sídlila firma Černý na australském kontinentu. Musím konstatovat, že právě toto místo jsem si představoval poněkud jinak, protože jsem se – nevím proč – domníval, že jde o místo poklidné. Beamish St. je však velice rušná ulice. Prohlížel jsem si bývalý strejdův obchod z druhé strany ulice. Dnes se tam prodává nějaká konfekce a možná ještě celá fůra různého zboží. Australské ulice jsou dost podobné americkým, alespoň pokud to mohu srovnávat podle toho, co znám z amerických filmů. I průčelí domů je hodně podobné. Chodníky jsou zpravidla kryty různými konstrukcemi přístřešků, barevně doplňovaných rozmanitými reklamami obchodů pod nimi, ale také chránícími před téměř neustále velmi intenzivním sluncem. Campsie působí silně periferním dojmem. Hned za rohem, nedaleko od bývalého strejdova podniku postavili supermarket Woolworths, a to byl vlastně začátek konce nejen strejdova podnikání. Stejně jako v mnohých podobných případech u nás nebylo ani tady z pochopitelných důvodů možné ekonomicky vzdorovat síle této mohutné obchodní organizace. Dnes tam Černí jezdí stále nakupovat a tak jsem si mohl prohlédnout typickou samoobsluhu po australsku a porovnat jí s tím co máme u nás doma. Pořídil jsem tam pro názornost pár fotek, aby naše dámy věděly, že sortimentní rozdíl není prakticky žádný. Zájezdy do Campsie jsou především vítanou možností setkávání s přáteli a vrstevníky, kteří dodnes v této části města žijí. Je to také možnost k popovídání o denních i jiných událostech, a příležitost k nákupům.

Pátek je podobně jako u nás také zde dnem nákupů, a tak jsme pokračovali do městské tržnice. Rozlohou a počtem prodávajících i kupujících je to tržnice převeliká a nepochybně by co do velikosti předčila pražskou tržnici v areálu bývalých jatek v Holešovicích. Sortiment je široký a tak přirovnání „od špendlíku až po lokomotivu“ svým způsobem vyjadřuje, že tady lze nakoupit prakticky cokoliv.

6. den - sobota 26.10.

Probudil jsem se zcela nenásilně do takového pošmourného sobotního rána a po předchozích slunných dnech mě to trochu překvapilo. Nepršelo, jen chvílemi trochu mrholilo. Jel jsem se strejdou k slovenskému rezníkovi pro šunku a nějaký další nákup. Se zájmem jsem si prohlédl obchod, sortiment a hlavně způsob opracování nabízeného masa. Musím konstatovat, že všude bylo čisto a nabízené zboží bylo čerstvé a perfektně upravené. Všechno dění směřovalo k večernímu rodinnému posezení k strejdovým pětasedmdesátinám. Při zastávce u Gaskoňců jsem na Yvončino přání zůstal, když strejda pokračoval dál domů do Bexley North.

Byl jsem požádán, abych vyslechl český dialog, který Yvonka pečlivě nacvičila s oběma mladými pány v češtině. Dialog to byl nadmíru zajímavý, neboť vyjadřoval vypjatou atmosféru rána, když mládež vstává a hodlá se nerada a se značným odporem zapojit do denního cvrkotu. Pro úplnost jsem doporučil doplnit jen pár slov, používaných obvykle u nás v podobných situacích a nepatrně opravil naléhavě zdůrazňující pražský akcent, který k ranní selance neodmyslitelně patří. Hoši si dávali patřičně záležet a výsledek vypadal velmi uspokojivě. Zejména důvěrné oslovení „TY VOLE“ zvládli s velkou chutí a s téměř dokonalým, pražským přízvukem přímo mistrovsky.

Yvonka u klavíru a Mimi s houslemi dolaďovaly trochu Dvořákovu muziku a já jsem byl společně s Robertem na obhlídce bezprostředního okolí jejich bydliště.

Odpoledne jsem se chvíli věnoval obrázkům od Milka Bergera, které jsem po jejich zarámování v obchodě naproti přes ulici schoval do večera u sebe v pokoji. Volal jsem také domů, kde právě propukalo sobotní ráno, a malou chvíli jsem mluvil se slzící Járrou, než se spojení přerušilo. Nevím, zda tu dobrou duši dojmám k slzám z radosti, že jsem tak daleko, nebo že jí chybí někdo na nošení těžkých břemen. Budu to s ní muset probrat až se vrátím domů.

Snažil jsem se příliš nezaclánět, protože všechno směřovalo v slavnostnější atmosféře k večerní party. Ta vypukla úderem 18 hodiny. Bylo nás u stolu 11, tedy strejda s tetou, Danička s Olivierem, všichni Gascoignes, Dáša Šindlerová a já.

Na stole bylo mnoho dobrého jídla a pití. Slušné pivo a výtečná australská vína dobře doplňovaly příjemný průběh celého neokázalého večera, s nímž – jak se mně zdálo – byli všichni, a především oslavenec, spokojeni. Znovu jsem si uvědomil, jak čas nezadržitelně pádí. Znovu jsem měl dojem, že tam jsem vlastně za tátu, ale že jsem už přece jen o něco starší než on a že by mně mohl doběhnout pro pivo, jako jsem

mu kdysi běhal já. Ta myšlenka mě pobavila, ale hned jsem viděl sebe, jak rád bych mu sám s naším starým skleněným džbánkem pro to pivo uháněl.

Bylo tam veselo, vedly se řeči, hrálo a zpívalo se, kluci měli se svým českým dialogem zasloužený úspěch, stejně jako Mimi s Yvonkou při jejich zdařilé hudební produkci. Večer v poklidu skončil a všichni se odebrali do svých domovů.

7. den - neděle 27.10.

Po snídani jsme vyrazili do německého kostela. Mše skončila a farníci se nahnuli do sousední haly, kde bylo možno dostat mírné občerstvení, ale kde se také čile obchodovalo. Naše Lucka by to označila jako FRC, kam se svojí matkou Katkou také pilně docházejí. Já si na jakékoliv nákupní formy příliš nepotrpím a tak jsem jen letmo zahlédl, že tam byly k máni pěkné blbosti. Chvilí jsem také střežil Oliviera a také trochu komplikovaně komunikovat s bavorským knězem, který mě neomylně vyhmátnul jako cizí element ještě dřív, než jsem stačil otevřít hubu. Pozorovat dění kolem sebe bylo celkem zajímavé, přestože jsem měl dojem, že podobná setkání nejsou u nás doma právě obvyklá. Protože se v této společenské oblasti necítím být znalcem, musím objektivně připustit možnost, že něco podobného se i u nás odehrává.

Na obědě jsme byli u Šindlerů v Killáře. Jejich dům je obklopen zelení bujně rostoucí vegetace a při zběžné prohlídce se mně na první pohled zdálo, že je z architektonického hlediska účelně řešen. Nepamatuji si už sdělený časový údaj o stáří okolních stromů, ale pamatuji se, jak mě udivila rychlost růstu snad všech rostlin v zdejším klimatu. Seděl jsem vedle Dr. Šindlera a během oběda jsme vedli příjemnou konverzaci. Jeho pochopitelně zajímaly moje první dojmy a postřehy z Austrálie, ale otázky také směřovaly k dění u nás doma v nejrůznějších oblastech.

Mám dojem, že právě při tomto setkání jsem vlastně poprvé začal vnímat jemné odlišnosti způsobu zdejšího života, vymezené mnoha faktory, jejichž podstatu lze jen velmi vzdáleně tušit. Pozorně jsem naslouchal a snažil se pochopit, abych mohl pokud možno průběžně doplňovat svoje dosavadní nedostatečné informace, případně korigovat svoje povrchní názory formulované právě informačním nedostatkem.

Po obědě jsme ve třech společně se strejdou a Dr. Šindlerem navštívili místní český Sokol, kde se odehrávaly oslavy výročí 28. října. Strejda mě cestou nenápadně varoval, abych si nedělal žádné iluze o programu, ale já jsem žádné iluze neměl, takže to varování vzbudilo moji lehkou zvědavost. Budova Sokola je velmi zdařilá stavba a v duchu jsem musel ocenit nezanedbatelné množství vynaložené energie a nepochybně i značný objem financí a dobrovolné práce, které její vybudování nepochybně provázely.

Jsem trochu v rozpacích, jak popsat průběh vlastní oslavy, abych to vyjádřil pokud možno pregnantně a při tom se nechtě někoho nedotknul. Uvědomuji si, že striktní popis by byl jen velmi nepřesným obrazem toho deštivého nedělního odpoledne. Nedovedu si už dnes dost dobře uvědomit, kolik tam bylo lidí, ale myslím, že o mnoho víc než 100 to asi nebylo. Trochu se tam řečnilo, trochu zpívalo a tancovalo. Ten zpěv a tanec opatřila skupina krajanů z Canberry. Zatancovali polku z Prodané nevěsty, ale nějak mně nedocházelo, proč jim k tomu jako hudební doprovod pouštěli pásek na skřehotajícím přenosném a na ten velký sál nepochybně malém rádiovém magnetofonu. Když jsem se rozhlížel tím pěkným sálem, nemohl jsem pochopit, proč už v pokladně Sokola na kvalitnější audio zařízení asi nezbylo. Byla to škoda a litoval jsem zejména účinkující, kteří přípravě svého vystoupení museli jistě věnovat hodně času a energie. Bylo to pro mě i tak velice poučné, protože jsem měl vlastně poprvé možnost přímého kontaktu s větším počtem našich krajanů, kteří už mnoho dlouhých desetiletí žijí odděleně od své mateřské země. Jsou to z valně většiny lidé dříve narození, jejichž čas se pochopitelně u mnohých zastavil v době, na kterou více či méně rádi vzpomínají, v době jejich mládí, aniž by si toho stačili všimnout a do všech důsledků uvědomit. Myslím, že právě v tom je jedna z hlavních příčin jejich zbytečně přetrvávajícího pocitu odcizení, umocněného možná ještě dalším pocitem, a sice že o ně jako o skupinu spoluobčanů doma nikdo zvlášť nestojí. Ono to tak není, ten problém je poněkud složitější, ale takové dojmy jsem přehlédnout nemohl.

Tady je nanejvýš nutno zdůraznit, že nejsem vzdělán v žádném z humanitních oborů, takže moje případné úvahy na podobná témata nemusí být vždy obecně přijatelné. Nejsem filozof, sociolog ani psycholog. Jsem technik, celý život systematicky zvykaný a zvyklý racionální úvaze směřující alespoň k optimálnímu a pokud možno

nepochybnému výsledku. Tím však v žádném případě nechci a ani nemohu tvrdit, že jiné než „hmatatelné“ věci v lidském životě neuznávám, nevnímám a nerespektuji. Podaří-li se mně dotáhnout moje poznámky až do konce, rád bych se k tomuto fenoménu vrátil. Domnívám se, že to je příliš citlivé téma a jakákoliv povrchnost při formulaci a vyjadřování názoru by byla jen trestuhodným lajdáctvím a neomaleností.

Po návratu k Šindlerovým jsem byl pochopitelně dotazován na dojmy, ale řeč se stočila na takovou všehochuť, která mně umožnila nereagovat bezprostředně a hned. Moje skutečné dojmy však byly značně rozpačité a neurčité, protože v hlavě se mně mísily rozsáhlé okruhy příčin a jejich téměř hmatatelných důsledků v takovém velkém a nepřehledném koktejlu z toho, co jsem ten den viděl, slyšel a snažil se pochopit. (pokračování)

ODSUN jako TRAGICKÉ ZAKONČENÍ SEDMI STOLETÍ TRVAJÍCÍHO STÝKÁNÍ A POTÝKÁNÍ ČECHŮ A NĚMCŮ V JEDNOM STÁTĚ (dokončení) © Radek Klempera 1997

IX. Další známé-neznámé zákony a protokol Postupimské dohody

Ústavní zákon č. 57/1946 Sb. ze dne 28. března 1946, kterým se schvalují a prohlašují za zákon dekrety prezidenta republiky, v čl. I. odst. 2) stanoví, že veškeré dekrety prezidenta republiky se budou považovat od jejich počátku za zákon a ústavní dekrety se budou považovat za zákon ústavní.

Zákon č. 115/1946 ze dne 8. května 1945 „o právnosti jednání souvisejících s bojem o znovunabytí svobody Čechů a Slováků“, který v § 1 stanovil, že „jednání, k němuž došlo v době od 30. září 1938 do 28. října 1945 a jehož účelem bylo přispět k boji o znovunabytí svobody Čechů a Slováků nebo které směřovalo ke spravedlivé odplatě za činy okupantů nebo jejich pomahačů, není bezprávné ani tehdy, bylo-li by jinak podle platných předpisů trestné“. Tento zákon de iure legalizoval mimo jiné i všechny násilnosti, které byly spáchány na sudetských Němcích při tzv. divokém odsunu. Já nesouhlasím s tím, že tyto násilnosti byly amnestovány, a myslím si, že konec doby amnestie neměl být 28. říjen 1945, ale již 9. květen 1945, tj. den osvobození.

V článku XII. protokolu Postupimské konference nazvaném „Spořádaný odsun německého obyvatelstva“ tři spojenecké vlády uznaly, že německé obyvatelstvo nebo jeho složky, které zůstávají v Polsku, Československu a Maďarsku, bude třeba odsunout do Německa. Tyto vlády zdůrazňují, že jakýkoliv odsun (v angl. verzi „transfer“) musí být prováděn spořádaně a lidsky. Dále zdůrazňují, že příliv velkého počtu Němců do Německa by zvětšil břemeno, které již v té době doléhalo na okupační úřady, a soudí, že tento problém by měla zkoumat především Kontrolní rada a přihlížet při tom zvláště k tomu, aby tito Němci byli spravedlivě rozděleni mezi jednotlivá okupační pásma. Dávají proto svým zástupcům v kontrolní radě příkaz, aby co nejdříve svým vládám oznámili, kolik takových osob již přišlo do Německa z Polska, Československa a Maďarska, a aby podali odhad, v jaké době a jak rychle by mohly být provedeny další odsunu vzhledem k nynější situaci v Německu. O tom se současně uvědomují československá vláda, polská prozatímní vláda a Spojenecká kontrolní komise v Maďarsku se žádostí, aby zatím zastavily další vyhošťování (v angl. verzi further expulsions), dokud vlády neprozkoumají zprávy svých zástupců v Kontrolní radě.

X. Smlouvy mezi Československem a SRN a deklarace

Smlouva o vzájemných vztazích mezi ČSSR a SRN z 11. prosince 1973 se o odsunu vůbec nezmiňuje. Zmiňuje se jen o Mnichovské dohodě, kterou v článku I. považují obě země vzhledem ke svým vzájemným vztahům podle této Smlouvy za nulitní. Současně ale v článku II. odst. 1) prohlašují obě země, že tato Smlouva se nedotýká právních účinků, které vyplývají vůči fyzickým nebo právnickým osobám z práva použitého v době od 30. září 1938 do 9. května 1945 z výjimkou opatření, která obě smluvní strany považují pro jejich neslučitelnost se základními zásadami spravedlnosti za nulitní.

Smlouva mezi ČSFR a SRN o dobrém sousedství a přátelské spolupráci ze dne 27. února 1992 (smlouva vstoupila v platnost 14. září 1992 a po vzniku ČR se k ní obě

země přihlásily) potvrdila v preambuli nulitu mnichovské dohody z 29. září 1939 obsaženou již ve Smlouvě z 11. prosince 1973. V preambuli obě strany dále uvádějí, že jsou si vědomy četných obětí, které si vyžádalo panování násilí, válka a vyhnání, a těžkého utrpení, které bylo způsobeno mnohým nevinným lidem. V preambuli se dále uvádí, že obě země jsou pevně odhodlány skoncovat jednou provždy s použitím síly, bezprávím a odplatou bezpráví novou nespravedlností a společným úsilím překonat následky strastiplných kapitol společných dějin v tomto století. V článku 20 odst. 1) se příslušníkům německé menšiny v ČSFR (ČR), kteří mají naše státní občanství, právo na svobodu projevu, zachování a rozvíjení své etnické, kulturní, jazykové a náboženské svébytnosti bez jakýchkoliv pokusů o asimilaci proti jejich vůli. V článku 27 se uvádí, že smluvní strany budou podporovat všechny aktivity přispívající ke společnému pochopení československo-německých dějin, především tohoto století. Podle článku 30 odst. 2) požívají hroby československých, resp. německých obětí válek a panování násilí, nacházejících se na území smluvních stran, právní ochrany a jsou zachovány, jejich registrace a péče o ně bude umožněna. Celá smlouva je jinak koncipována především se zaměřením do budoucnosti.

Poslední snaha ČR a SRN udělat již skutečně tečku za společnou minulostí a obrátit vztahy obou států a národů je tzv. česko-německá deklarace, kterou podepsali dne 14. prosince 1996 v Praze ministři zahraničí ČR a SRN. Zatím je k dispozici jen text, který byl publikován v novinách a nebyl zatím schválen oběma parlamenty a zveřejněn ve Sbírce zákonů. Z tohoto textu také čerpám. V preambuli obě strany oceňují dlouhé dějiny plodného a pokojného soužití Čechů a Němců, během kterého bylo vytvořeno bohaté kulturní dědictví působící až dodnes a obě strany jsou také přesvědčeny, že spáchané křivdy nelze odčinit, ale nanejvýš zmírnit, a že při tom nesmí docházet k novým křivdám. V bodě 2 německá strana přiznává odpovědnost Německa za jeho roli v historickém vývoji, který vedl k mnichovské dohodě z roku 1938, k útěku a vyhánění lidí z československého pohraničí, jakož i k rozbití a obsazení Československé republiky. Německá strana dále v tomto bodě lituje utrpení a křivd, které byly způsobeny českému lidu nacionálně socialistickými zločiny Němců. Německá strana dále vzdává čest obětem nacionálně socialistické vládě násilí a těm, kteří této vládě násilí kladli odpor. Německá strana si je rovněž vědoma, že nacionálně socialistická politika násilí vůči českému lidu přispěla k vytvoření půdy pro poválečný útěk, vyhánění a nucené vysídlení. V bodě 3 zase česká strana lituje, že poválečným vyháněním, jakož i nuceným vysídlením sudetských Němců z tehdejšího Československa, vyvlastňováním a odnímáním občanství bylo způsobeno mnoho utrpení a křivd nevinným lidem, a to i s ohledem na kolektivní charakter prisuzování viny. Česká strana zejména lituje excesů, které byly v rozporu s elementárními humanitárními zásadami i s tehdy platnými právními normami, a nadto lituje, že bylo na základě zákona č. 115 z 8. května 1946 umožněno nepohlížet na tyto excesy jako na bezprávné a že následkem toho nebyly tyto činy potrestány. V bodě 4 obě se shodují na tom, že spáchané křivdy náleží minulosti, a že tudíž zaměří své vztahy do budoucnosti. Obě strany proto prohlašují, že nebudou zatěžovat své vztahy politickými a právními otázkami pocházející z minulosti.

XI. Nevládní iniciativy

Ještě se zmíním o nevládních iniciativách, jako je např. zpráva společné česko-německé-německé komise historiků, prohlášení německých a českých katolických biskupů apod. Všechny tyto iniciativy vesměs litují křivd a násilí, které bylo spácháno od Mnichova až po odsun na nevinných lidech a prohlašují, že vztahy Čechů a Němců musí být zaměřeny především do budoucnosti.

XII. Závěr - hodnocení, podobnost se Slováky a budoucnost

Myslím si, že za násilnosti a za to, že jejich pachatelé nebyli bohužel potrestáni, se (sudetským) Němcům omluvit můžeme a musíme. Neměli bychom se omlouvat ale za odsun jako takový, můžeme nad ním vyslovit politování jako nad nějakou sice nemorální ale za to nutnou věcí. Odsun ale patří k nezpochybnitelným součástem výsledků 2. sv. války, jako je např. hranice na Odře a Nise.

Spolupráci mezi ČR a SRN, jakož i mezi Čechy a Němci, je nutné založit na jiných základech než na vzájemných křivdách spáchaných v minulosti. Minulost totiž na rozdíl od budoucnosti nelze změnit, lze ji jenom vykládat.

Posledních 150 let se dívali čeští a němečtí historikové na společné dějiny účelově, každý pouze očima svého jazyka, své národní příslušnosti, své krve. V zemi, kde žili

Češi a Němci od nepaměti vedle sebe, to vedlo zákonitě k nekonečným sporům. Nacionalistické hledisko 19. století tak hodnotilo minulost, která ale nebyla srovnatelná.

V Praze a v českých zemích žili také minimálně 1 000 let a tudíž déle než Němci, vedle Čechů a Němců, Židé. V Praze se prolínal vliv východních a západních Židů, Aškenáziů a Sefardů, díky nimž mělo město spojení také s Byzancí a Španělskem. Či je golem, Franz Kafka nebo Egon Ervín Kisch? Jistě ne pouze jen jednoho národa.

Spory Čechů a Němců v 19. století nejsou zase tak vzdálené sporům Čechů a Slováků v 20. století. Tehdy české snahy o emancipaci naráželi na německou jistotu. Němci se Čechů ptali, zda mluvit německy a jít např. do Vídně dělat kariéru není pro samotné Čechy výhodnější než nějaké snahy o obnovení češtiny a celého národa. V 20. století Češi neměli pochopení pro slovenská „specifika“ a ptali se Slováků, zda kariéra v Praze v ústředních orgánech není pro ně samotné výhodnější. Jsou zde ale některé rozdíly. Češi Slováky nenutili, aby mluvili slovensky. Němci Čechy sice také nenutili mluvit německy, ale naprostá rozdílnost němčiny od češtiny na rozdíl od zanedbatelných rozdílů češtiny a slovenštiny si vyžadovala, aby Češi ve Vídni mluvili německy. Dále je rozdíl, že Slováci mluvili až do 19. století de facto česky (biblickou, kralickou češtinou) a čeští učitelé, kteří přicházeli za první republiky, na Slovensku neučili slovenské děti česky, ale slovensky. Tuto slovenštinu se ale museli nejdříve naučit, takže i tak nedocházelo k počestování Slováků a na slovenském národním obrození mají velkou zásluhu sami Češi. Rozdělení Československa v roce 1992-93 bylo v jistém smyslu také tragédie jako odsun Němců po 2. sv. válce a je to také často nazýváno rozvodem, ale přesto to bylo podle mě nutné a nevyhnutelné. Až přestanou konflikty např. o dělení československého majetku a např. o tzv. slovenský poklad, vztahy Čechů a Němců budou podle mě stejně tak dobré ne-li lepší jako v lepších časech federace. V této době nebudou dobré jen česko-slovenské nebo česko-německé vztahy, ale i česko-polské, česko-francouzské a i jiné vztahy s národy (v občanském smyslu) jak v Evropě, tak ve světě.

Češi mají tu vlastnost, že celý národ se neshodne, komu jsou Češi z jiných národů nejvíce podobní a ke kterému národu bychom měli mít nejlepší vztahy. Komplikuje se to ještě tím, že většina Čechů nemá přátelské vztahy a názory pouze na jeden národ (jako např. Američané vůči Francouzům a Paříži), ale na několik národů současně. Někteří tvrdí, že k Němcům a že jsme tzv. slovanští Němci, jiní k Rusům (a ke všem Slovanům jako jsou Slováci, Poláci, Chorvati, Srbové apod.), někteří k Francouzům, jiní k Angličanům, někteří k Italům, jiní ke Španělům (a nejsou to jen bývalí interbrigadisté), ale i k Portugalcům a k Latinoameričanům. I přes komunismus u nás mělo mnoho Čechů vřelý vztah k Američanům a tento počet Čechů stále roste. Mám kamaráda, který má zase nejprátelštější vztahy k Řekům. Tak bych mohl pokračovat dál přes Skandinávce, Židy, Čiňany velice dlouho. Zmíním se jen ještě o v úvodu uvedených Keltech a Irech a tím si myslím, že by to pro ilustraci stačilo. Je otázka, zda je to dobré nebo špatné. Já si myslím, že dobré a že to umožňuje rozvíjet přátelské vztahy s mnoha národy a ne pouze s jedním. Rád bych ale ještě uvedl, že to není jen zvláštnost Čechů, i když je to ale u nich (nás) nejhlubší, ale že to je trend v celé Evropě v poslední době. Např. Němci se v poslední době neučí jen anglicky, ale i např. francouzsky a italsky. Je to trend, který podporuje i Evropská Unie a absolvovat alespoň jeden semestr na univerzitě v jiném státě dnes v EU není zvláštnost. Doufám, že za čas to nebude zvláštnost ani u nás.

Použitá literatura:

Dekret prezidenta republiky č. 5/1945 Sb. ze dne 19. května 1945 o neplatnosti některých majetkově-právních jednání z doby nesvobody a o národní správě majetkových hodnot Němců, Maďarů, zrádců a kolaborantů a některých organizací a ústavů

Dekret prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. ze dne 21. června o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa

Dekret prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. ze dne 25. října 1945 o konfiskaci nepřátelského majetku a Fondch národní obnovy

Ústavní dekret prezidenta republiky č. 33/1945 Sb. 2. srpna 1945 o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské

Ústavní zákon č. 57/1946 Sb. ze dne 28. března 1946, kterým se schvalují a prohlašují za zákon dekrety prezidenta republiky

Zákon č. 115/1946 ze dne 8. května 1945 o právnosti jednání souvisejících s bojem o znovunabytí svobody Čechů a Slováků

Vyhláška ministra zahraničních věcí č. 94/1974 Sb. ze dne 3. října 1974 o Smlouvě o vzájemných vztazích mezi Československou socialistickou republikou a Spolkovou republikou Německa (podepsanou v Praze 11. prosince 1973, smlouva vstoupila v platnost dnem 19. července 1974)

Sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 521/1992 o Smlouvě mezi Českou a Slovenskou Federativní Republikou a Spolkovou republikou Německa o dobrém sousedství a přátelské spolupráci (smlouva byla podepsána 27. února 1992 v Praze a vstoupila v platnost dnem 14. září 1992)

Článek „Plné znění konečné verze česko-německé deklarace“ noviny „MF DNES“ 10. prosince 1996

Dokumentární pořad České televize „Stýkání a potýkání“, 1995 díl 1. „Ztracená minulost“ a 1995 díl 2. „Spirála nenávisti“

Zdeněk Veselý: Dějiny českého státu v dokumentech Victoria Publishing a.s., 1994 ISBN 80-85605-95-3

Female Inventor

This is quite a fascinating story. It all started with a skin flick.

In 1933, a beautiful, young Austrian woman took off her clothes for a movie director. She ran through the woods, naked. She swam in a lake, naked. Pushing well beyond the social norms of the period, the movie also featured a simulated orgasm. To make the scene “vivid,” the director reportedly stabbed the actress with a sharp pin just off-screen.

The most popular movie in 1933 was King Kong. But everyone in Hollywood was talking about that scandalous movie with the gorgeous, young Austrian woman.

Louis B. Mayer, of the giant studio MGM, said she was the most beautiful woman in the world. The film was banned practically everywhere, which of course made it even more popular and valuable. Mussolini reportedly refused to sell his copy at any price.

The star of the film, called Ecstasy, was Hedwig Kiesler. She said the secret of her beauty was “to stand there and look stupid”. In reality, Kiesler was anything but stupid. She was a genius. She'd grown up as the only child of a prominent Jewish banker. She was a math prodigy. She excelled at science. As she grew older, she became ruthless, using all the power her body and mind gave her.

Between the sexual roles she played, her tremendous beauty, and the power of her intellect, Kiesler would confound the men in her life, including her six husbands, two of the most ruthless dictators of the 20th century, and one of the greatest movie producers in history.

Her beauty made her rich for a time. She is said to have made – and spent – \$30 million in her life. But her greatest accomplishment resulted from her intellect, and her invention continues to shape the world we live in today.

You see, this young Austrian starlet would take one of the most valuable technologies ever developed right from under Hitler's nose. After fleeing to America, she not only became a major Hollywood star, her name sits on one of the most important patents ever granted by the U.S. Patent Office.

Today, when you use your cell phone or, over the next few years, as you experience super-fast wireless Internet access (via something called “long-term evolution” or “LTE” technology), you'll be using an extension of the technology a 20-year-old actress first conceived while sitting at dinner with Hitler.

At the time she made Ecstasy, Kiesler was married to one of the richest men in Austria. Friedrich Mandl was Austria's leading arms maker. His firm would become a key supplier to the Nazis. Mandl used his beautiful young wife as a showpiece at important business dinners with representatives of the Austrian, Italian, and

German fascist forces. One of Mandl's favourite topics at these gatherings – which included meals with Hitler and Mussolini – was the technology surrounding radio-controlled missiles and torpedoes. Wireless weapons offered far greater ranges than the wire-controlled alternatives that prevailed at the time. Kiesler sat through these dinners “looking stupid”, while absorbing everything she heard.

As a Jew, Kiesler hated the Nazis. She abhorred her husband's business ambitions. Mandl responded to his wilful wife by imprisoning her in his castle, Schloß Schwarzenau. In 1937, she managed to escape. She drugged her maid, snuck out of the castle wearing the maid's clothes, and sold her jewellery to finance a trip to London. (She got out just in time. In 1938, Germany annexed Austria. The Nazis seized Mandl's factory. He was half Jewish. Mandl fled to Brazil. Later, he became an adviser to Argentina's iconic populist president, Juan Peron.)

In London, Kiesler arranged a meeting with Louis B. Mayer. She signed a long-term contract with him, becoming one of MGM's biggest stars. She appeared in more than 20 films. She was a co-star to Clark Gable, Judy Garland, and even Bob Hope. Each of her first seven MGM movies was a blockbuster.

But Kiesler cared far more about fighting the Nazis than about making movies. At the height of her fame, in 1942, she developed a new kind of communications system, optimized for sending coded messages that couldn't be “jammed”. She was building a system that would allow torpedoes and guided bombs to always reach their targets. She was building a system to kill Nazis.

By the 1940s, both the Nazis and the Allied forces were using the kind of single-frequency radio-controlled technology Kiesler's ex-husband had been peddling. The drawback of this technology was that the enemy could find the appropriate frequency and “jam” or intercept the signal, thereby interfering with the missile's intended path.

Kiesler's key innovation was to “change the channel”. It was a way of encoding a message across a broad area of the wireless spectrum. If one part of the spectrum was jammed, the message would still get through on one of the other frequencies being used. The problem was, she could not figure out how to synchronize the frequency changes on both the receiver and the transmitter. To solve the problem, she turned to perhaps the world's first techno-musician, George Antheil.

Antheil was an acquaintance of Kiesler who achieved some notoriety for creating intricate musical compositions. He synchronized his melodies across twelve player pianos, producing stereophonic sounds no one had ever heard before. Kiesler incorporated Antheil's technology for synchronizing his player pianos. Then, she was able to synchronize the frequency changes between a weapon's receiver and its transmitter. On August 11, 1942, U.S. Patent No. 2,292,387 was granted to Antheil and “Hedy Kiesler Markey”, which was Kiesler's married name at the time.

Most of you won't recognize the name Kiesler. And no one would remember the name Hedy Markey. But it's a fair bet than anyone reading this newsletter of a certain age will remember one of the great beauties of Hollywood's golden age – Hedy Lamarr. That's the name Louis B. Mayer gave to his prize actress. That's the name his movie company made famous.

Meanwhile, almost no one knows Hedwig Kiesler – aka Hedy Lamarr – was one of the great pioneers of wireless communications. Her technology was developed by the U.S. Navy, which has used it ever since.

You're probably using Lamarr's technology, too. Her patent sits at the foundation of “spread spectrum technology”, which you use every day when you log on to a wi-fi network or make calls with your Bluetooth-enabled phone. It lies at the heart of the massive investments being made right now in so-called fourth-generation “LTE” wireless technology. This next generation of cell phones and cell towers will provide tremendous increases to wireless network speed and quality, by spreading wireless signals across the entire available spectrum. This kind of encoding is only possible using the kind of frequency switching that Hedwig Kiesler invented.

PERLY A PERLIČKY – sokolské i nesokolské

V červnu se opět konal **dětský ples v sokolském Národním domě** ve French's Forest a byl **velice úspěšný**. Návštěva byla vysoká – celé tělocvična se hemžila malými caparty slovenských i českých rodičů, a byla jedna radost ten několikahodinový cvrkot pozorovat. Kromě dvou andílků v růžovém odění se kmitalo nejméně padesát děcek v těch nejrůznějších plesových ustrojeních. Bodování se tentokráte však nekonal, a nepřítomnost sestry Evy Čermákové se projevila nedostatkem organizovaných her. Děcka se nicméně vyřádila většinou podle svých chutí a tendencí, a o veselí nebyla nouze. Nouze se spíše projevila v naprosto nedostatečné organizaci jídelních pořadů. Bufet v přízemí fungoval na výbornou za přispění několika sester prodavaček – a rodiče si po celou dobu programu mohli obstarávat teplé i studené pokroutky podle libosti. Nově vypravená kuchyně však – ač plně obsazena – nedovedla v poledne včas předložit zákazníkům pořádný jídelní lístek a jídlo bylo možno obdržet až po dvanácté hodině. Mezi zasloužilými pořadateli tohoto dětského plesu se kromě bratra starosty Jana Jelínka vyznamenala jeho iniciátorka sestra Berntsenová, a v bufetu sestra Marunka Daňková. Byla přítomna i slovenská lidová skupina s cimbálem „Kukabura“ – a sem tam nám opravdu i zahrála – a nahranou hudbu obětavě dodával k dobru bratr Krása. Samozřejmě – bez iniciativy sestry Berntsenové by plesu vůbec nebylo bývalo, a za to ji náleží sokolské vyznamenání!

V červnu nás také velmi příjemně překvapilo **kino Ponrepo** českým filmem z roku 1947 „**Čapkovy povídky**“, v režii Martina Friče, za bolševické éry neukazovaný. Je to film obsahově velmi podnětný, založený na povídkách jednoho z našich nejslavnějších spisovatelů, byl presentován dokonce i s českými podtitulky, ač zvuk promítací síní přímo otrásal, a my starší jsme se pokochali hereckým uměním dnes již dávno zašlých hvězd. Na plátně se objevili Jaroslav Marvan, Jaroslav Průcha, František Filipovský, Theodor Pištěk, Antonie Nedošínská a František Smolík! Byla to prostě přehlídka filmových borců staré české gardy, a divákům to připravilo nezměrné potěšení. Bratr organizátor, výběratel a promítač Petr Čermák si samozřejmě vysloužil naše další vyznamenání – a nezbyvá než ho požádat a opakování tohoto českého filmového skvostu – bez nahotin, bez hrubostí, po staru, po našem a vtipně... Pokud to ovšem umožní majitelé tohoto filmového záznamu, manželé Reichovi, jimž náleží náš vřelý dík za propůjčení nahrávky filmu... Květnový filmový pořad Ponrepa byl naopak pouhým jednoduchoulinkým sportovním hopsáním na plátně, ničím a nikým neproslávený...

Koncem května se v **Independent Theatre** v Severní Sydney konal velmi pozoruhodný koncert. Jako sopranistka vystoupila studentka konservatoře Susie Bishop, doprovázena klavíristkou **Emily-Rose Šárkovou**, vnučkou našeho bratra Šárky, s hereckými vložkami herečky **Elišky Šárky**, dcery bratra Šárky. Pro všechny tam přítomné posluchače to byl nezapomenutelný kulturní zážitek. Byl to nádherný večerní koncert s programem světových mistrů provedený třemi elegantními umělkyněmi. A povšimněme si té zvláštnůstky – herečka Eliška Šárka, ale její dcera klavíristka Emily-Rose Šárková. Po návštěvě rodné země svého děda prý nedala jinak... Bratr Šárka může být na obě své ženské potomky právem hrd!

Hranice vzplála, tam na břehu Rýna. Na ní umírá dálné vlasti syn; a vy se ptáte, kdo v těch plamenech? Toť mistr Jan, toť nejslavnější Čech, toť mistr Jan, toť chloubka Čechů všech... Nu, mistr Jan Hus nikdy nebyl všemi Čechy za Čecha nejslavnějšího pokládán, ani za chloubu všech Čechů – to všichni dobře víme, ale není vyloučeno, že tu smutnou píseň znáte i vy, milí čtenáři. Češi Husovi ovšem nijak to jeho tvrdošíjně obžalování církve neměli obzvlášť za zlé, však ten Kostnický koncil byl svolán na všeobecnou nápravu středověké církve – výtky vždycky směřovaly spíše na adresu věrolomného římskoněmeckého císaře Zikmunda, mladšího syna Karla IV, jehož odmítali uznat za českého krále. Nezdá se mi dnes, že by se Hus byl stal husitou, kdyby byl býval kostnický soud přežil. Nemyslím, že by byl schvaloval soustavné boření českých hradů a zámků, a ničení kulturních statků tak bohatě vytvořených za vlády Otce vlasti, která vlastně skončila poměrně nedlouho před svoláním Kostnického koncilu. Husova přímočarost se nezamlouvala všem – a nějak se to

potom zřejmě zvrhlo na bratrovražděná nepřátelství. V tom jsme ostatně dodnes, jako národ, my Češi dost zběhlí... Husitské bratrovražděné boje potom rozštěpili český národ na dlouhá staletí, tak jako i Lutherovo vystoupení o sto let později rozdvojilo na dlouhou dobu Němce... Ale Husovi nelze upřít jeho geniální chápání a užívání české mluvy, a jeho zásluhy o vytríbení našeho jazyka byly nepochybně skvělým přínosem jeho dalšího růstu... Státní **svátek šestého července** tedy nevnímejme nikoli jako oslavu protikatolictví, ani jako velebení husitství... Spíše jako **oslavu odkazu neohroženého Čecha** a jeho mužných postojů v setrvání příkazu svědomí, a neohroženosti prokázané neodvoláním jím hájené pravdy ani za cenu smrti upálením.

Je dobře, že si Češi ve svém kulturním kalendáři na pátého července zvolili též oslavu dvou dalších velikánů naší minulosti, svatých Cyrila a Metoděje. Snažme se pochopit to co je dnes již možná velmi těžko pochopitelné - vžít se do chápání jejich poslání vyžádaného velkomoravským knížetem Rostislavem. Píše se rok 863, západní Evropa je hluboko ponořena do středověkých chápání světa. Rostislav panuje nad rozsáhlým územím slovanské a dosud převážně pohanské říše, a s neklidem pozoruje, jak pod záminkou šíření křesťanské víry franští dobyvatelé pronikají se svou nesrozumitelnou latinou do jeho panství. Je si však zřejmě také dobře vědom toho, že na jihovýchodě Evropy se rozkládá kulturně vyspělá veleříše, a to říše daleko mocnější než nyní Germánům podrobený Řím, a nezasazená tam vpádem germánských barbarů, s centrem v Konstantinopoli, v někdejším Byzantiu. Tato východní část kdysi mocné římské říše je dosud v plném kulturním rozkvětu, nepodrobená barbarům... Rostislav pozoruje nevraživost Germány ovládaného Říma vůči kulturní velmoci postavené na řeckých základech, s Konstantinopolí a tam největším chrámem oné doby, katedrálou Panta Sofia, a doslýchá se, že v této mocné říši panovníka Michala III se rozkládá město Soluň, kde se běžně též hovoří slovanským jazykem podobným jazyku na Moravě užívanému. Zamyslí se, ťukne se do čela a dá Michalovi vědět, že by si přál dostat na Velkou Moravu věrozvěsty, kterým by jeho lidé rozuměli. Jakoby dělal na Franky dlouhý nos. Prostě skvělý nápad. Císař Michal nepotřebuje dvakrát pobízet. Hned příštího roku, roku 864, vyšle řádové bratry **Cyrila a Metoděje** s četnou družinou **slovanštinu ovládajících křesťanských věrouků na Velkou Moravu**, a Rostislav je tímto vyznamenáním nesmírně potěšen, a povzbuzen, zatímco jeho franští rádci se z toho nijak neradují... A do této šlamastiky se zamíchají nakonec, bohužel, i maďarští Hunové z asijského východu, a soluňské pohádky je konec... Tak nějak to asi bylo. Tak to mohlo být. Zbytky věrozvěstů z kulturně vyspělé Konstantinopole a z Velké Moravy se potom zachraňují útekem do přemyslovských Čech, a tam po několik set let blahodárně působí v opozici franckým mentorům operujícím latinou jako účinným nástrojem ovládnutí...

Mnozí z našich čtenářů nepochybně budou znát postavu Dame Edny Everage, jejímž představitelem je v Melbourne narozený a tam přísně po protestantsku vychovaný komik **Barry Humphries**. Ne všichni jsou jeho pádnou karikaturou australské malosti nadšeni. Dostala se mi však do ruky jeho živě psaná autobiografie, a v ní se dočítám, že autor **poznal i naše rodné Čechy**. Rozhodně Prahu, Karlovy Vary a Mariánské Lázně, a dokonce se zatoulal i do známé kostnice v Sedlci u Kutné Hory, kde si prohlížel stovky koster zesnulých mnichů... V Praze měl za přítele Jiřího Muchu, syna Alfonse Muchy, stvořitele evropského „art nouveau“, a Jiří Mucha ho zřejmě obětavě zasvěcoval do tajů Prahy... Nikoliv zajisté v souvislosti s oním zasvěcováním do kulturních požitků našeho hlavního města, si pak ve svém životopise dvakrát rozvedený představitel Edny Everage libuje nad mnohoslibnými půvaby dámiček pražských hotelů, a s uznáním odborníka prohlašuje, že v Praze se čile pohybují „exquisite whores“ – no a není to záslužná poklona pražským divenkám? Neodvažují se sice přeložit tuto uznanou lichotku zde do češtiny – leč přece to zde uvádím jako další důkaz proslulosti neodolatelného šarmu pražských dam těch nejtemnějších nocí...

V souvislosti se **srpnovou vzpomínkou** na **vpád sovětské armády do Československa** v roce **1968** si znovu připomeňme, že po skončení druhé světové války bylo právě jen Československo jedinou satelitní zemí Sovětů, v níž kremelští vládcí neudržovali vojenské posádky – právě až do onoho osudného srpna, kdy se bolševická armáda vrhla na Dubčekovy naivky... Moskva samozřejmě všechno řídila a spravovala už od skončení války, ale byli to především sami českoslovenští komunisté, kdo byl absolutním domácím vykonavatelem bolševických zločinů. V dnešní České republice se sice klade důraz především na husákovskou normalizaci a její následky, ale je dobře připamatovávat si, že k těm nejhrubším zásahům do života Čechů docházelo právě již v padesátých letech, v době důsledného provádění československé verze diktatury proletariátu, a no to by se nikdy zapomínat nemělo. Komunistům se podařilo přesvědčit i dnešní mladou českou generaci, že oni již tehdy před únorem měli většinu k nabytí vlády – a to je samozřejmě základní omyl. Ve volbách v roce 1946 získali komunisté jen 36% odevzdaných hlasů, a teprve v únorovém puči jim násilím dosazené „akční výbory“ umožnily vládnout bez suverénně a bez dozoru... Zároveň si ale také připomeňme, že právě tak jako na vrcholu krize ve stínu německé hrozby v roce 1938, tak zvaný Západ nechal Československo na holičkách i během únorového puče. Mluvilo se, protestovalo se sice alespoň, ale ten skutek opět utek. Neplýne nám i z toho další poučení?

V noci na **prvního srpna** i letos vzplanou na vrcholcích hor a kopců po celém Švýcarsku ohně na oslavu Švýcarského spříseženectví, **švýcarské konfederace**, neohroženě **ustavené v roce 1291**. Tam se tehdy údajně na břehu Vierwaldstättersee sešla trojice zástupců tří kantonů – Uri, Schwyzu a Unterwaldenu – potřásli si závazně a obřadně pravicemi, a tak prý došlo k utvoření Schweizerische Eidgenossenschaft, vlastně první novodobé evropské republiky vůbec. Během dalších staletí se potom k oněm třem zakládajícím kantonům postupně přidávaly i jiné oblasti, a dnes se v nich všech oslavuje to prozíravé ustavení konfедераčního státu bez králů a nobility, té evropské jedinečnosti, státu, který během času dovedl skloubit v jednom společenství representanty tří hlavních západoevropských kultur – německé, francouzské a italské v jediné souladné pospolitosti. Jak k tomu setkání hrdinů tenkrát na tom místě na břehu Vierwaldstättersee zvaném Ruetli došlo? Traduje se, že tehdejší habsburský vladař střední Helvécie frivolně poručil Vilému Tellovi sestřelit s hlavy svého synka lukem jablko. To Vilém Tell mistrně provedl, ale druhou ránu namířil na Habsburka a skolil ho. A pak začal tanec a spříseženci nakonec habsburské vládce ze své země vystrnadili nadobro. To se dělo v době, kdy v českém království počal dohasínat rod Přemyslovců, ale české vojsko ještě dobývalo Krakovsko, kdy v Itálii se k světu pomalounku proklubávala renesance, kdy řecká východní část někdejšího římského impéria ještě dokvétala, kdy pohanská Skandinávie si teprve protírala oči; v Anglii vládl rod Plantagenetů a kamenný Karlův most v Praze ještě dlouho nestál... A kdy Austrálie byla ještě v tom nejhustším lese na houbách, a o Americe a baseballu se nevědělo pranic.

Jak se zdá nekyne pražádná naděje, že by australská vláda obnovila v Praze zřízení svého regulárního diplomatického zastoupení. Od **roku 1983**, tedy po plných dvacet let, jsou už Češi nuceni vyjednávat své důležité záležitosti týkající se Austrálie buď ve Vídni, nebo ve Varšavě. **Canberra** se pravděpodobně polekala rozdvojení Československa, **svoji ambasádu v Praze zrušila**, a zřejmě jí nezáleží na Čechách ani na Slovácích tak jako na Maďarech nebo na Polácích, v jejichž hlavních městech svoje vyslanecké úřady řádně udržuje. A to všechno přesto, že jak Češi, tak Slováci mají v Canbere svá velvyslanectví. Co platilo o vládě Howardově a co platí o současné vládě labouristů, to bude zřejmě trvat dále i po příštích federálních volbách. Ani výmluvnost pana velvyslance Kmoníčka zřejmě nijak za doby jeho pobytu v Canbere nezapůsobila. Darmo mluvit... Víme ale, na čem jsme!

Když jsme už opět u těch výročí, máte ponětí, k čemu došlo na den svátku Luďka? Vsázím se, že nikoli. On ten den dříve býval dnem svátku svatého Rufa, podle starších kalendářů. Nu a na den svatého Rufa, **na poli moravském**, krev česká tekla proudem, až zrůžověla zem, jak nás informuje stará smutná česká píseň. **Padl** tam v roce **1278 král Přemysl Otakar II**, a po jeho smrti se rychle počalo schylovat

v Českém království k vymření onoho královského rodu po meči. Češi si pak brzy doběhli do Lucemburska, a přivedli si odtud krále Jana, zploditele našeho Otce vlasti... A za pár kalendářních dní po té tragedii „na poli moravském“, devětdvacátého srpna, na den světce Evelína – alespoň podle kalendáře paní redaktorky Evy Střížovské – došlo **v roce 1526** k další tragedii v Království českém. Toho roku totiž **padl v bitvě u Moháče** mladistvý **český král Nečech Ludvík Jagelonský** – a na Hradčanech hned bylo po Jageloncích – ještě že nám tam včas dovolili zbudovat ten Vladislavský sál, aby se měli dát čeští králové kde korunovat. Po tomto tragickém vymření Jagelonců se naši moudří předkové už nepustili tak daleko, a v obavě před blížícím se tureckým vpádem sáhli přece jen po Habsburcích do blízké Vídně. Mocní Habsburkové vládou ve Vídni i v zámožném Španělsku obtěžkávaném americkým lupem, to se nám bude hodit! Tak nějak ti naivní čeští stavové té doby museli asi rozvažovat. Zbytek pak už dobře známe... Není prostě nad českou stavovskou moudrost, nad bodré české mudrlantství...

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Už je tomu hezkých pár týdnů co nás zde sirotky opustil český velvyslanec v Canbeře pan **Hynek Kmoníček**, všude a všemi oblíbená postava české diplomacie, a **stal se v republice ředitelem zahraničního odboru Kanceláře presidenta republiky Miloše Zemana**. Dosud jsme o jeho nynější odpovědné činnosti nic neslyšeli, leč čeho dnes není, mohlo by brzy nastat. Lahodnou melodií pro naše uši by třeba byla zvěst o tom, že Austrálie byla konečně povzbuzena k ustavení pravidelného diplomatického zastoupení v Praze. Nebo o tom, že prezident České republiky „objeví“ – i při svém notoricky českém zápecnictví – kouzlo pátého zemědělu, nebo že bude povzbuzen zájem českých medií o zemi, v níž se nalézá velký počet jejich zahraničních občanů a bývalých exulantů. Náš pan bývalý velvyslanec toho má, alespoň v našem ponětí, na talíři velkou porci a není pochyb, že se o něm a o výsledcích jeho působení na pana presidenta v dohledné době něco dovíme. Možná, že by stačilo, kdyby byl pan prezident poučen o hlouposti tvrzení o tom jak zahraniční Češi na svou rodnou zemi svým nedobrovolným nebo i dobrovolným odchodem do ciziny zanevřeli...

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Zpěvák Petr Nagy bude v říjnu zásluhou Petra Vítka a Barbary Semenov vystupovat **v Austrálii**. Blíže informace na pv@sunfx.cz.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Vévodům z Cambridge se **narodil chlapec**, který je třetí v pořadí v následnictví britské monarchie.

Lovec perel Bojar

10 nejčastějších lží o komunistech a socialismu

Dušan Makovský 24/06/2013 Pravýprostor.cz

Snad každý se někdy setkal s argumenty, obhajujícími komunistickou stranu a období, kdy se tato strana v naší zemi snažila do života uvést experiment zvaný socialismus. A je charakteristické pro lidskou povahu, že úplně špatné se snaží z paměti vymazat, a co se vymazat nepodaří, alespoň uzpůsobí do podoby technicolorové, takřka laskavé vzpomínky.

V diskusích se tak můžete doslechnout, že každý mohl cestovat, že nikdo nikoho nenutil kutat uran, Horáková s Píkou že škodili dělnému lidu a banánů byl vždy dostatek... Za banány, kubánské pomeranče a dovolenou v NDR se tak schovávají justiční vraždy, národ omotaný ostnatým drátem, likvidace hospodářsky a průmyslově vyspělého státu, utiskování a znásilňování celých generací.

Je smutným faktem, že takto pokřivené vzpomínky neslouží jen jako argumenty v diskusích, ale přežívají i formou vyprávěnek v rodinném kruhu a díky uhlazeným televizním dílkům a častou recyklací normalizačních děl jsou distribuovány do hlav celého národa.

Připomeňme si proto deset nejrozšířenějších a nejjobskurnějších omylů o době vlády jedné strany.

Lež č. 1 – Lidská práva se dodržovala, byli jsme demokratický stát.

Demokracie byla pro tehdejší mocipány prázdné slovo. Jen pojem, kterým se rádi oháněli, když bylo potřeba. Totéž u lidských práv. O nějaké svobodě slova, svobodě vyjadřování, svobodných a nezávislých médiích, svobodě cestování, svobodě podnikání nebo třeba právu na spravedlivý proces nemohla být řeč.

Svobodné vyjádření názoru bylo považováno za div ne rozpoutání občanské války a každá demonstrace byla brutálně rozeznána tehdejšími represivními složkami. Vyslovení nesouhlasu s okupací sovětskými vojsky bylo často důvodem k ukončení kariéry a začátku profesní dráhy zeměměřiče, kopáče, topiče či počátkem putování po československých kriminálech. V několika případech dokonce vyjádření vlastního názoru bylo důvodem k zabití. Jména jako Pavel Wonka, ubitý komunistickými bachaři, nebo Danuše Muzikářová, zastřelená během demonstrací v srpnu 1969 československou veřejnou bezpečností a Lidovými milicemi, zůstanou navždy důkazem, že komunistům o lidská práva a demokracii nikdy nešlo.

Podpis Charty 77, která kritizovala nedodržování lidských práv, k jejichž dodržování se komunisté sami v Helsinkách zavázali, byl důvodem k těžkým represím vůči signatářům. A je příznačné, že tehdejší média Chartu odsuzovala, národ se křížoval, kulturní veřejnost podepisovala Antichartu a přitom nikde nebyl text samotné Charty 77 zveřejněný. Protože proč o ní pravdivě informovat; to neměli soudruzi v povaze.

Komunisté nedali lidem pokoj ani po smrti. Známa je hysterie rozpoutaná kolem hrobu Jana Palacha, ale už méně známý je například pohřeb filozofa Jana Patočky, který zemřel po jednom z výsledků u Státní bezpečnosti a během jehož pohřbu estébáci v okolí hlučeli, túrovali motorky a nad hřbitovem nechávali prolétávat vrtulník.

Absenci demokracie dokládá i způsob, jakým probíhaly volby. Na jednu stranu zde existovaly i loutkové strany: Socialistická strana a Československá strana lidová, ale nebyl žádný výběr. Ve volbách figurovala pouze takzvaná jednotná kandidátka Národní fronty, účast u voleb byla povinná a běda, když občan volič chtěl jít za plentu, škrtat nebo odevzdat neplatný hlas. Vše bylo pod pečlivým dozorem bdělého oka strany. Komu se k volbám nechtělo, toho navštívili pracovníci volební komise s přenosnou urnou a bylo poměrně velkým uměním se takové volbě vyhnout a odmítnutí účasti bylo opět důvodem k represím.

Ubohost komunistického režimu se nezastavila ani před dětmi nepohodlných kverulantů. Nebylo tedy žádnou vzácností, když se potomek člověka s ušpiněným kádrovým profilem nedostal na školu, nebylo mu umožněno studovat nejen na vysoké škole, ale často ani na gymnáziu. Budoucnost dětí tak byla závislá na poslušnosti jejich rodičů

Jak to tedy bylo? Pro komunisty jsou lidská práva a demokracie pouze prázdným pojmem. Nic takového, už z podstaty komunismu, nemůže být s nimi spojováno.

Lež č. 2 – Národ byl zdravější díky špičkovému zdravotnictví.

Délka života v socialistickém Československu byla v průměru o čtyři roky kratší než v prohnitých kapitalistických státech. Podle tabulek Světové banky žil v roce 1989 průměrný Čechoslovák 71.4 roku. Ovšem průměrný Američan 75.2 roku, Rakušan 75.5 roku a Nizozemec dokonce 76.9 roku. S trochou nadsázky se dá říct, že život v socialismu byl zdraví škodlivý.

Ani o špičkovém zdravotnictví se nedá mluvit. Ano, měli jsme v Československu kapacity, které patřily ke světové špičce, jako byl například pediatr profesor Švejcar, bojovník proti neštovicím chemik Holý nebo otec kontaktních čoček Wichterle. Ovšem kdo o nich u nás věděl? Jeden z dalších typických rysů socialismu byla nenávisť vůči schopným a úspěšným. Klacky, které strana házela pod nohy těmto vědcům, by byly námětem na vlastní knihu. Připomeňme si ale, že zrušením licenčních smluv na výrobu kontaktních čoček přišlo socialistické Československo zhruba o miliardu tehdejších dolarů. Samotný Wichterle neměl z peněz za patenty ani zlámanou grešli.

Běžné zdravotnictví ovšem silně zaostávalo za zbytkem světa, především díky nemožnosti spolupracovat na výzkumu se západními lékaři a neschopnosti nakupovat špičkové lékařské vybavení.

Jak to tedy bylo? Komunisté ukradli lidem čtyři roky života.

Lež č. 3 – Kdo dodržoval zákony, neměl se čeho bát. Na každém rohu stál esenbák, bylo bezpečno.

Co do množství esenbáků se mohlo zdát, že je opravdu o bezpečí obyčejného občana postaráno. Nebylo tomu tak. Naopak dohled nad socialistickým způsobem života byl přednější, než nějaká prevence kriminality. Je nutné si uvědomit, že jedním ze základních rysů tehdejší VB byla represe. Dodržovat zákony zdaleka nestačilo. Jedním z mnoha příkladů, kdy si před esenbáky ani ctnostný a zákona dbalý člověk nemohl být jistý, byl hon na takzvané máničky. Stačilo mít dlouhé vlasy a o pozornost „bezpečnosti“ bylo postaráno. Buzerace ze strany příslušníků bezpečnosti byla skoro všudypřítomná. Sediš dlouho na lavičce na nádraží? Ukaž občanku! Motáš se kolem západoněmeckých autobusů a hledáš odhozené plechovky do sbírky? Ukaž občanku! Směješ se něčemu, když jde kolem hlídka esenbé? Občanku sem, smích tě přejde.

Respekt veřejnosti vůči tehdejším bezpečnostním orgánům byl pramalý. Byli vnímáni jen jako pologramotné mlátičky bez špetky přirozené inteligence. A dlužno dodat, že v mnoha případech byl takový odsudek na místě. Mnohými řadovými příslušníky byl tento despekt silně vnímán a byl důvodem k tomu občana občas pěkně osolit. Jen tak, bez důvodu. Stejně se určitě smál tomu fóru, jak jdou tři esenbáci, jeden umí číst, druhý psát... Kdo byl někdy, byť kvůli banalitě, na služebně VB, jistě si vybaví pocit, že je hledaným vrahem a osnovatelem atentátu minimálně na Gustáva Husáka. Totéž si jistě vybaví ti, kdo ve svých škodovkách brázdili normalizační silnice a měli to štěstí, že jim před blatníkem zamával esenbák plácačkou.

Esenbáci byli užíváni k rozhánění demonstrací, k šíření strachu, k rozbíjení hlav demonstrantů, kdy vyzbrojeni dlouhou bílou „láskou strany“ mlátili hlava nehlava všechno, co jim přišlo pod ruku. Kdo zažil, například během Palachova týdne v lednu 1989, jaké to je, když takový knedlík přistane na zádech, nezapomene.

Samozřejmě by bylo nespravedlivé soudit takto všechny. Kradlo se, vraždilo, kriminální policie i tehdy fungovala, zločinci se chytali, zavírali, věšeli. Jen se o tom nepsalo, protože nebylo kde. Svobodná média neexistovala a v občanech bylo nutno vzbudit dojem, že žijeme v bezpečné zlaté kleci. I tohle si po takřka čtvrt století se sebou táhneme jako kámen na krku, protože současná policie, často nezaslouženě, je odsuzována a vysmívána na základě zkušeností s esenbáky.

Jak to tedy bylo? Veřejná bezpečnost byl represivní orgán, větší důraz než na ochranu před kriminalitou byl dán na šmírování a buzeraci socialistického občana.

Lež č. 4 – Přes hranice se plížili jen vrazi a špióni.

Nebylo to tak, jak se mnozí staří komunisté, obzvláště ti z Klubu českého pohraničí, snaží tvrdit. Po únorovém puči přes hranice pendlovali převaděči s osobami, kterým reálně hrozila perzekuce ze strany vládnoucí KSČ. Šlo nejen o podnikatele, politiky opozičních stran, bývalé příslušníky zahraničních armád, ale i běžné občany, kteří se nedokázali smířit s budoucností násilím ovládnutého národa. Často hranice přecházeli s celými rodinami a riskovali tak dlouholeté žaláře a v některých případech i trest smrti. Mnohým při přechodu štěstěna nebyla nakloněna a svému osudu z rukou komunistické justice neunikli. Jiné při přechodu dohnala kulka či skončili na elektřinou nabitých drátech.

Samozřejmě, že přes hranici přecházeli i pracovníci tajných služeb. Nešlo ovšem o takové množství, jaké se dnes snaží někteří bývalí strážci hranic uvádět. Fakta mluví proti jejich tvrzení. V letech 1948 – 1989 zemřelo při výkonu služby 654 pohraničnicků. Z toho ovšem pouhých 10 bylo zabito během přestřelky. Ve zbylých případech šlo o nehody, náhodné výstřely z pušek či sebevraždy. Proti těmto deseti pohraničnickům stojí odhadovaných pět stovek obětí z řad uprchlíků za svobodu.

Je zajímavé, že zatímco hranice demokratických států byly hlídány před možným příchodem nežádoucích sil z venku, hranice socialistického tábora fungovaly podobně jako ostraha kriminálu, bránily v cestě ven.

Jak to tedy bylo? Přes hranice se neplížili vrazi a špioni, ale slušní lidé na cestě za svobodu. Naopak vrazi tyto hranice hlídali.

Lež č. 5 – Všechno bylo zadarmo. Nebo skoro zadarmo.

Doktor byl zadarmo, lázně byly zadarmo, plomby byly zadarmo, dovolené v NDR byly skoro zadarmo, bydlení bylo za pár stovek, pivo za pár kaček... V podobném duchu by se dalo pokračovat prakticky do nekonečna. Opak je ale pravdou. Zadarmo nebylo nic, všechno bylo štědře dotované, byla to jakási forma „držhubného“, která měla obyvatelstvo udržovat syté, spokojené a ideálně ve stavu duševního útlumu. Šlo o takzvaný „sociální kontrakt“, typický pro svět socialismu, kdy jakýsi sociální blahobyt byl nabídnut výměnou za apolitičnost.

Je nutné si ale uvědomit přítomnost slova „dotované“. Peníze, kterými stát přispíval na dotovanou životní úroveň, nutně chyběly jinde. Proto v léčebnách pro duševně choré vládly prakticky středověké podmínky, proto vybavení nemocnic pokulhávalo za vyspělým zbytkem světa o několik koňských délek, proto se města rozpadala před očima, proto úroveň cestování byla jen o málo vyšší než za první republiky.

Následky tohoto sebevražedného hospodaření se sebou potáhneme jako balvan ještě dlouho. Ovšem, hlavně že se nemuselo platit krvavých třicet korun u lékaře.

Jak to tedy bylo? Zadarmo nebylo nic. Dokonce ani skoro zadarmo. Vše bylo dotováno z peněz, které všem chyběly jinde.

Lež č. 6 – Nekradlo se. Ani politici, ani nikdo jiný.

Ale kradlo se. Nedá se říct, jestli méně nebo více než dnes, ale kradlo. Jistě si mnozí vzpomenou na oblíbenou větu „kdo nekrade ze státního, okrádá vlastní rodinu“. Ostatně, na okrádání ze společného majetku pamatoval zákon o rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví. Do něj se vešlo ledacos, od vyzobávání jablek v sadu přes odvoz cihel ze stavby až po krádeže autosoučástí ve fabrice. Takovéto soukromé „znárodnování“ se svého času dalo považovat za národní sport. Však kdo něco chtěl, materiál na stavbu chatky, luxfery, nové obutí na auto, lepší obkladačky v koupelně a nechtěl čekat, jestli se na něj usměje štěstí po dlouhém čekání, nakoupil materiál pod rukou. Samozřejmě, že zpravidla šlo o materiál pocházející ze „socialistického vlastnictví“.

A to jsme jen u malých krádeží. Myslet si, že mezi stranickými kádry s funkcí a vlivem byl samý Mirek Dušín, je znakem bezbřehé naivity. I tam fungovala takzvaná „malá domů“, i tam ruka ruku myla, šidilo se, uplácelo se službičkami a nedostatkovým zbožím. Těžko by v době socialistického odměňování měly stranické paničky luxusní dovolené, tuzexová auta a devizová konta. I za vlády KSČ existovala šlechta, která byla rovnější než ostatní, měli vlastní prodejny a nemocnice, i tehdy kvetla vzájemná družba mezi stranickými kádry a šedou ekonomikou překupníků a veks-láků.

Jak to tedy bylo? Kradlo se. Na počátku vlády jedné strany byla obrovská krádež a ta předznamenala jeden z nejvýraznějších rysů tehdejšího způsobu života. Jediný rozdíl

oproti dnešku je v tom, že neexistoval bulvár, který by o tom psal, a nebylo vůbec vhodné o něčem takovém mluvit nahlas.

Lež č. 7 – Každý mohl cestovat.

Ano, mohl. Na Slapy, na Sázavu, do Prahy za památkami. Což ale není to cestování, o kterém je řeč. Problém byl ve vycestování, byť jen do NDR na nákupy, do Karl Marx Stadtu. I do spřátelených zemí byl potřeba cestovní pas a nebylo nic neobvyklého, když byl pas občanovi odejmut nebo prostě nebyl vydán. S trochou štěstí se ale do soudružských zemí cestovat dalo. Ne však do všech.

Jistě si mnozí vzpomenou na šedivý pas, který byl mnohými považován za klenot, protože to byla jediná vstupenka do tehdejší Jugoslávie. Svého času byla Jugoslávie využívána těmi nevděčníky, kteří nehodlali kolektivně žít a pracovat pro blaho všech, jako dálnice k vysněnému západu. Proto se začal vydávat tento speciální cestovní doklad, který sloužil jako síto na ty prověřenější z občanů, u kterých byla vysoká šance, že se jedou pouze zrekreovat.

Ríká se „nebyls v SSSR, nerad“. Dostat se tehdy do kolébky socialismu a vidět na vlastní oči, kam až vede blahobyť pod vedením strany, bylo skoro nemožné. Fungoval poměrně čilý výměnný obchod mezi sovětskými občany, pro které bylo Československo totéž, co pro nás Rakousko. Prostřednictvím dopisu se domluvil kšeftíček, sovětská rodina vyběhala bumáčky, zaslala pozvání a mohlo se vycestovat. Na oplátku pak sovětská rodinka vyrazila „na Západ“ a stala se pro našince na nějakou dobu kamenem na krku, návštěvou z pravěku a důvodem posměchu širokého okolí. To vše samozřejmě jen pokud byli úředníci příznivě nakloněni. V opačném případě ani bumážka nepomohla a necestovalo se.

Vycestovat na západ? Podívat se, kam až to dotáhnul zahnívající kapitalismus? Na vlastní oči vidět utrpení vykořisťovaných dělníků a soudruhů z kapitalistických zemí? Pro naprostou většinu národa neuskutečnitelný sen. Pro vycestování do takové země byla potřeba hromada razítek, neposkvrněný kádrový profil, vyjádření všemožných stranických výborů, od zaměstnavatele až po domovnici, bylo nutné získat vízum, devizový příslib... S neuvěřitelnou hromadou štěstí a přidělenými valutami, které stačily tak možná na kávu se sachrdortem, se pak dalo vycestovat. Po návratu samozřejmě cestovatele čekal posměch okolí, protože jen blázen se vracel zpátky po takovém očistci s úřady.

Jak to tedy bylo? Do bezproblémových soudružských zemí mohl skoro každý. Do Jugošky a Sojuzu málokdo a na západ jen dokonale prověřený občan, případně majitel dobrých konexí, zelinář či řezník.

Lež č. 8 – Byli jsme vyspělá, průmyslová velmoc.

Ano, byli. Ovšem nikoliv zásluhou komunistického panování. Respektovanou a vyspělou průmyslovou velmocí jsme byli dávno před zavedením socialistického hospodářství. Naopak, soudruzi se ukázali jako špatný hospodář. Centrálním plánováním, umělým tlumením invence a nutností vyrábět podle sovětského vzoru, diktovaným trhem, omezováním výroby na úkor zbrojního průmyslu, bržděním vývoje a modernizace dokázali udělat z kdysi slavných značek prakticky bezcenné zboží, které nedokázalo konkurovat zbytku světa.

Těžko by v tak skvělé, na průmyslu postavené zemi existovaly dlouholeté pořadníky na automobily, nestavěly by se obytné baráky podle tří, čtyř šablon a určitě by nebyly stále opakované problémy s nedostatkem vložek, toaletního papíru či pánských slipů. Často se argumentuje tím, že po listopadu 1989 noví majitelé fungující fabriky vykradli a nechali krachnout. Opak je pravdou. Fabriky byly v mnoha případech nepřipravené na konkurenční boj, měly dlouhá léta domluvené odbytiště v jiných socialistických zemích, neexistoval volný trh a najednou byly takové podniky hozeny do světa, kde si musely svými výrobky vybojovat odbyť. A to bohužel často nebylo možné díky zastaralé výrobě a minimální schopnosti držet se současných trendů. Lidově řečeno, takové firmy dostaly na frak od konkurence a už tady nebyl stát, který by jejich marný provoz dál dotoval.

Jak to tedy bylo? Vláda KSČ udělala z průmyslové velmoci technické muzeum.

Lež č. 9 – Každý měl práci, nebylo nezaměstnaných.

Jde o často rozšířenou lež, často užívanou pro dokreslení „neskutečného teroru a bídy, ve které dnes žijeme“. Za vlády komunistické strany se udržovala umělá přežaměstnanost, byly vytvářeny spousty zbytečných pracovních míst, protože byla

povinnost pracovat. Zjednodušeně řečeno, z Československa byl vystavěn takový velký pracovní lágr. Lidé nechodili do práce, ale do zaměstnání a produktivita práce byla víc než mizerná.

Být tehdy nezaměstnaný, čili nemít v průkazu razítko zaměstnavatele, bylo porušením zákona a absence takového potvrzení často znamenala přímou cestu za mříže až na tři roky, s nálepkou „příživník“. Zákon o takzvané příživě byl jedním z klacků na režimu nepohodlně kverulanty. Nebylo nic jednoduššího, než se postarat o to, aby vyhlédnutá oběť nikde práci nedostala, a za čas sáhnout po paragrafu o příživnictví.

Jak to tedy bylo? Každý měl povinnost být zaměstnán, a kdo nepracoval, skončil za katrem.

Lež č. 10 – Bylo líp, byly to zlaté časy.

Jediné, co se dá na tento argument odpovědět, je: „Jo, bylo pěkný, že jsme byli mladší.“ Nic víc. Zajímavé je, čím vším je tento argument často doplňován. Bylo pivo za pár kaček, metro za korunu, lidi nemysleli na kraviny, věnovali se chatičkám, zahrádkám, svým škodovčenkám, nefetovali, v televizi dávali samé zábavné pořady, humor byl inteligentnější, k pohodě stačil Kája Gott.

Kecy, drazí přátelé. Je na místě odcitovat neznámého autora: „Je absurdní, že o týchle zkurvený době jednou budou lidi mluvit jako o zlatejch časech“.

Pivo bylo za pár kaček, protože nalejt občana bylo tak jednoduché. Napil se, vyspal se z toho a hurá do Kolbenky. V kantýně si dal dvacet deka vlašáku s rohlíkem za bůra, cestou domů metrem prolístoval Ruďasa, večer na něj oloupal brambory, zkouknul televizní noviny, kde se dozvěděl, jak trpí američtí dělníci, jak imperialisté chřestí atomovými raketami, zasníl se u poutavé reportáže z dožíněk a zanádal u komunální kritiky o nedostatku zavařovacích víček. Po zprávách si otevřel lahev, hodinku se napínal u majora Zemana, zasmál se u Televarieté a šel spát.

Nebyly to zlaté časy, byl to nudný život lidí zavřených v kleci, s povolenou, předem schválenou zábavou, pravidelným krmením; lidí často hledajících nějakou noru, nějaký temný kout, kde by se před šedí socialistického života na chvíli schovali. Byl to život vycvičených zvířátek, kterým byla cesta k jakékoliv individuálnosti a odlišnosti ztěžována. Bylo to čtyřicet let násilné deformace národa, jejíž následky si neseme nejen my, ale pravděpodobně i nějaká ta generace po nás. Socialistický občan věděl, že když bude hodný, bude mít plný talíř a nebude se muset o nic starat. Na co jsou mu nějaké svobody, když si za ně nic nekoupí. To je stigma většiny současných voličů levice, kdy alfou a omegou je plný žaludek a minimum zodpovědnosti.

Byla to nudná a šedivá doba, kdy to, co nedostalo požehnání a certifikát neškodnosti, nemělo šanci. Kdo si dnes pamatuje nahrávací orgie, když se někomu povedlo sehnat Flojdy, Kisáky, Stouny, zatímco z rádia se valil nepřetržitý proud Michala Davida, Standy Procházky, Cézara, Hornáka, Vondráčkovy. Kdo si dneska pamatuje sedánky nad kotoučákem se záznamem Woodstocku, komu se vybaví to příjemné šimrání v břiše, když se u ohně nebo v hospodě na kytary spustila nějaká krylovina.

Svobodné zprávy a hudební novinky se k nám ze světa dostávaly prostřednictvím Svobodné Evropy, Hlasu Ameriky, BBC, Deutsche Welle nebo třeba Kanadského rozhlasu. Dlouhá léta byl jejich poslech rušený, protože na co by socialistickému člověku byly pravdivé zprávy. Ještě by začal přemýšlet. O tom, co vykládal Sláva Volný nebo o tom, co hrála Rozina na Svobodce, jaké jsou hudební žebříčky ve světě, kterými nás oblažoval John Kelway z Londýna nebo Michael Prostějovský z Kolína nad Rýnem, jak si žijí krajané v Kanadě, o kterých vyprávěla Vesna Alince a koneckonců o zprávách z domova, zakončených „Ivan Medek, Hlas Ameriky, Vídeň“, se mluvilo jen šeptem.

Seznam zakázaných knih a autorů byl sáhodlouhý, strana dokázala okázale ignorovat i udělení Nobelovy ceny Jaroslavu Seifertovi. I v době těsně před pádem vlády jedné strany, kdy nebyl svérák utážen až tak těsně, byly k vidění takové absurdity, jako na besedě s Jaroslavem Foglarem promítaný diapozitiv s obálkou knihy Pod junáckou vlajkou, kde slovo junáckou bylo začerněno.

Národ se dělil na dvě zásadní a početně nepoměřitelné skupiny. Bylo obrovské stádo, které mlčelo, drželo hubu a krok, jednou za čtyři roky odvolilo jednotnou kandidátku, občas si zanádal po tom, co se ujistilo, že za dveřmi opravdu nikdo nestojí,

a jinak nic neřešilo. A bylo tady stádečko těch, co prakticky celou dobu utíkali. Ne někam, ale před něčím. Utíkali ke knížkám, které kolovaly republikou ve stopadesáté kopii na průklepáku, utíkali k stokrát ohraným kazetám s Krylem, Jasnou pákou, Plastikama, Nohavicou. Utíkali na čundry, mezi partu, kde si hráli na skautíky a kovboje. Tvořili skupinky, kde bylo alespoň zdání svobody, kde byli mezi svými.

Člověk byl neustále pod dohledem. Špiclovalo se, udávalo, od uličního výboru strany, přes příslušníky pomocné stráže VB až po podnikové kádrováky byl život každého jako pod drobnohledem. Kdo tehdy mohl tušit, že se do udávání pustily i modly jako byl Jarek Nohavica nebo Milan Kundera. Kdo z dospělých, kteří si s napětím a jako četbu na pokračování kupovali po listopadu vycházející seznamy estébáků, nenašel nikoho známého?

Byla to šílená doba, plná šílených lidí, vedená šilenci. Rozhodně to nebyly zlaté časy.

Kurvítka <http://necyklopedie.wikia.com/wiki/Kurvítka>

Jeden z Murphyho zákonů praví, že vše, co se může pokazit, se opravdu pokazí. Druhý říká, že pokud rozeberete nějakou věc a opět ji složíte, zbude vám nejméně jedna součástka, která nikam nepasuje a bez které dané zařízení normálně funguje. Takové součástce se odborně říká **kurvítka**, a jak již její název napovídá, slouží k tomu, aby se naplnil první zmíněný zákon, tedy že dané zařízení, může-li se pokazit, se opravdu pokazí (tzv. kurváž). A to pokud možno hned po vypršení záruky.

Historie

V současné době se již nejčastěji využívají kurvítka elektronická, z nichž většinu vynalezl T. A. Edison. To první a základní nazval žárovkou. Její hlavní nevýhodou je, že se nedá přesně načasovat. Okamžik selhání žárovky je tedy náhodný, i když byla vyzorována jistá závislost na ročním období, kdy žárovky selhávaly častěji na podzim. Dalším vývojem se dospělo k vynálezu elektronky, která našla využití v počítačích, rádiích a televizích, a okamžik jejího zkurvení se dal již přibližně načasovat s odchylkou ± 5 let.

Současnost

Dalším trapasem se přešlo na tzv. polovodičová kurvítka. Ta umožnila přesné časování a největší úspěchy v jejich výrobě zaznamenává Čína, která jich má takový přebytek, že je může vyvážet do celého světa, a proto mohou být instalována do všech dnešních přístrojů a nástrojů.

Jediné výrobky, kde se zatím nepodařilo instalovat kurvítka, jsou výrobky ze slezské žuly, proto byla Žulová záměrně opomenuta v celé spotřební společnosti. Ovšem žulová dlažba na Ostravském Masarykově náměstí původem z Číny kurvítka obsahuje, takže pokud nejsou kurvítka vložena mezi kostkami, máme zde důkaz existence žulových kurvítek a toho, že Číňané dokáží zkurvit naprosto vše.

Odstranění kurvítko

Odstraněním kurvítko se dá velice prodloužit životnost stroje a v extrémních případech dokonce zajistit jeho nezničitelnost. Výrobci se ale samozřejmě snaží mít co největší zisky a proto kurvítka stále zdokonalují. Doby, kdy bylo snadné kurvítka najít a odstranit, jsou již dávno minulé; v dnešním výrobku se kurvítka maskuje jako něco jiného, případně je jich několik, a pokud je tedy odstraněno jenom jedno kurvítka, vede to k okamžitému spuštění autodestrukce. Tato snaha výrobců je někdy dotažena do extrému, kdy se pro konstrukci přístroje použijí výhradně samá kurvítka. Obvyklá metodika odstranění kurvítko spočívá v rozebrání na součástky a opětovném složení. Obvykle nastane stav, kdy zařízení funguje, a přesto nějaké součástky zbyly - jedná se právě o kurvítka.

Kurvítka s cíleným účinkem

Někdy jsou kurvítka zvláštní kategorie, pro niž navrhuji označení TFG (Targeted Fuck-up Gadgets) instalována do zařízení i firmami instalačními. Typické kurvítka tohoto typu, po uplynutí času, daného kmitočtem oscilátoru a binární děličkou, způsobilo havárii klimatizační jednotky a kšeft u zákazníka byl zajištěn - návštěva servisního technika, cvaknout resetem kurvítko a napsat fakturu. Pro jeho odstranění v plném rozsahu platil předchozí odstavec.

Vliv kurvítek na ekonomiku

Kurvítka jsou nezbytným nástrojem pro udržení ekonomické prosperity velkých průmyslových závodů. Je dokázáno, že například továrna na žárovky má vlastní oddělení s nemalým počtem vědeckých pracovníků, kteří se zabývají výzkumem, jak zařídit, aby žárovky praskaly ještě častěji než za běžných podmínek. To je nutné zejména proto, aby si továrna mohla dovolit zaměstnat velké množství dělníků, což je nutné proto, aby měl stát vysoké HDP, a životní úroveň obyvatel byla na takové úrovni, aby měli lidé dostatek financí na stále pořizování dalších žárovek, které jsou kurvítkem samy o sobě. To vede k ziskovosti zmíněného průmyslového závodu, což je primární účel kurvítek. Tento proces se odborně nazývá kurváž.

Softwarová kurvítka

Citace z jistého diskuzního fóra pro sdílení zkušeností:

Kevin 87: „Ale co je naprosto největší svinstvo je teďka nová móda kurvítek softwarových. Na jednom skoro novém TV renomované japonské značky začal po roce a půl pomalu odcházet obraz. Stával se málo kontrastním, mdlým, zašedlým, posunutým do modrozelené barvy. Vlezl jsem do servisního menu aktivovaného „tajnou“ kombinací nalezenou na netu a nestačil jsem se divit. V menu bylo přístupné nastavení parametrů jako zesílení jednotlivých kanálů RGB, napětí na elektronových tryskách a podobně. A v těch nastaveních, byly úplně blbosti. Zesílení kanálu zelené dvojnásobek kanálu červené, napětí na tryskách poloviční než by mělo být pro daný typ obrazovky a tak dále. Něco jsem nastavil podle svých odhadů, něco podle netu a zázrak – obraz jasný a kontrastní jako na novém TV. Spokojen se svou opravou jsem byl asi čtyři měsíce, pak se začal obraz znovu postupně navracet do šedozeleného standardu. Znovu jsem vlezl do menu a zíral – nastavení byly znovu na naprosto debilních hodnotách. Začal jsem to sledovat a zjistil, že po každém zapnutí TV se mnou navolené hodnoty o nějakých těch pár jednotek posunuly. Lze to nazvat jinak než softwarové kurvítka??“

Potenciál softwarových kurvítek je, zdá se, nekonečný. Za vrchol současného vývoje pokládáme kurvítko Stuxnet, jež poškodilo celou jadernou elektrárnu v domnění, že si Irán koupí novou.

SaliJu: Nejrozšířenějším softwarovým kurvítkem jsou zřejmě samotné moderní operační systémy, které vždy dokáží úspěšně minimalizovat snahu HW vývojářů o maximální rychlost až do stavu nefunkčnosti. Jejich přičiněním se povídačky o tom, že bývaly počítače s 32 kB paměti, chodící na kilohertzových až megahertzových kmitočtech, zdají být lživými báchorkami. Známa nejmenovaná firma, zabývající se mimo jiné i programováním operačních systémů, vás tak nutí kupovat si nejen její nová "kurvítka", ale s nimi i nový hardware, aby vám je vůbec mohla předvést.

Mechanická kurvítka

Kurvítka se ovšem nevyskytují jen elektronická, ale po delším výzkumu se do zařízení montují i kurvítka mechanická. Používají se různé triky od špatného kalení až po urychlení koroze. Příklad dobře ukryté kurvítka v pračce je urychlovač koroze. (Zřejmě inspirace od časovaných bomb z 1. světové války, které pracovaly na principu pomalého prozíraní přepážky mezi agresivními složkami, což pak vedlo k výbuchu, spolehlivě se dalo načasovat až na 1/2 roku; jak je vidět nové technologie to dokážou prodloužit až na dva až pět let nebo možná i více, což se časem dozvíme.)

Kurvítka skrytá za ekologii

Dnes je nová doba. Doba, kdy jsme všichni uvědoměli a víme, že musíme být k přírodě hodní. Proto se od 1. 7. 2006 nesmí vyrábět jiná elektronická zařízení, než ekologická. Tedy taková, která v pájce neobsahují olovo. Každé elektronické zařízení ušetří několik gramů olova. Kovu, který vraždí tučňáky na jižním pólu, způsobuje tání ledovců, globální oteplování a může i za hladomor v Africe. No není to úžasné? Není! Jedná se o moderní druh kurvítka, který za jásání ekologicky smýšlejících, ale poněkud hloupých jedinců, bylo prosazeno lobistickými skupinami. Jejich zájem je bohužel v co nejnižší životnosti výrobků a ne ekologii.

Bezolovnatá pájka má vyšší teplotu tání a nižší pružnost. Čipy nesnášejí vysoké teploty při pájení a nelze ji proto zvýšit. Při jejich provozu pak vznikají velké teplotní skoky vlivem ztrátového tepla. Špatně prohrátý spoj při výrobě, navíc teplotně namáhaný při provozu, mnohdy nevydrží ani po záruční dobu a takové postižené zařízení začne dělat různé zajímavé kulišárny, jako je zamrzání počítače, vypadávání zvuku v mobilu při hovoru, samovypínání strojů atd. Až nakonec odejde naprosto,

protože se spoj přeruší. Zařízení obsahující spoustu jiných těžkých kovů v součástkách se vyhodí a může se prodat nově, které vydrží další 2 roky. Na co vyrábět neekologické olovnaté počítače a mobilní telefony, které by vydržely 10 let? Lepší je přeci každé dva roky ekologicky zařízení zlikvidovat a vyrobit nové.

Otázka k zamyšlení: Proč existuje výjimka z tohoto nařízení pro kritické oblasti jako je zdravotnictví a armáda? Nechtějí snad být ekologičtí???

Oxidační kurvítka

Každý elektrikář vám potvrdí, že když namotáte na sebe dva vodiče různých kovů, tak ty časem zoxidují a vytvoří se izolant. Tohoto fenoménu využívají výrobci spotřební elektroniky. Díky tomu třeba váš počítač po pár letech začne blbnout, nebo přestane fungovat úplně. Pokud je umístěn ve vlhké místnosti, proces se urychluje. V takovém případě stačí zařízení rozmontovat, všechny spoje očistit a smontovat. V případě nemožnosti čištění spoje mnohdy stačí pouze několikrát rozpojit a znovu spojit.

Kurvítka v textilu

Čiňané implementovali kurvítka do plavek, po určité době dojde k rozpuštění gumy a následnému ztvrdnutí a naopak v látce dojde k úplnému roztažení materiálu a tím výrobek je úplně na nic a musí se koupit nový, což s úspěchem dokážou využít jen módní návrháři.

Výzkum kurvítek

Do jednoho nejmenovaného výzkumného ústavu v Česku přišli zástupci výrobce elektroniky se zvláštní zakázkou: „Zde je výkres speciálního držáku motoru uvnitř našeho zařízení. V příloze jsou tabulky naměřených hodnot zatížení, vibrací a teplot, které při provozu vznikají. Potřebujeme vyvinout přesné složení materiálu držáku, který by vydržel namáhání po dobu 2,5 let, poté zdegradoval, ztratil pevnost a držák se zlomil.“ Výrobce byl v tomto případě velmi upřímný, na nic si nehrál a svůj požadavek vybalil na férovku. Výzkumák potřeboval peníze, proto kývnul a vhodný materiál vyvinul. V reklamě na daný výrobek se ovšem ani tento výzkum ani jeho cena neobjevily.

Autentický příběh o výskytu mechanických kurvítek v automobilovém průmyslu

Vzpomněl jsem si na kurvítka nedávno, když jsem poslouchal hororový příběh mé přítelkyně, která vlastní novější auto značky Renault. Takové auto je samozřejmě vybaveno množstvím skvěle promyšlených kurvítek. Jedno z nich se onehdy ozvalo. Projevilo se to rozsvícením jakési kontrolky na řídicím panelu. Auto chvílemi jelo, chvílemi nejelo. Moje přítelkyně zajela do servisu, kde po zevrubné prohlídce konstatovali, že stačí jen cosi rozebrat, očistit kdesi kontakty a ono to zase bude dobré. Vyčistili kontakty a řekli si o pět tisíc. O několik dnů později se kontrolka opět rozsvítila. Přítelkyně tedy zavezla auto znovu do servisu. Nechali si ho tam déle, pozorovali ho z různých úhlů, proměřovali a vážili. Nakonec verdikt zněl, že kurvítka se bude muset vyměnit, ale protože jde o francouzské kurvítka, tak to bude trošku drahé. Ale že se pokusí sehnat kurvítka už použité kdesi po známosti. Nepamatuji si už na všechny detaily. Vím jen, že když zhruba po měsíci dostala moje přítelkyně auto zpátky, byla lehčí o dalších pár tisíc. A kurvítka věrně své funkci se za několik dnů opět ozvalo. Další návštěva servisu. Shlukli se kolem toho jejího vozu tam všichni autorizovaní mechanici firmy Renault. Škrábali se na hlavě, zkoušeli to i ono. Nahlíželi do moudrých knih, telefonovali na všechny strany. Bylo zřejmé, že jde o nějaký zcela nový typ kurvítko v provedení de-luxe, které nikdo z mechaniků ještě neznal.

Abych ten příběh zkrátil. Kurvítka v Renaultu se ukázalo být velmi robustně navrženo. Vyžádalo si ještě několik návštěv servisu, zešedivění šéfa techniků a mnoho, mnoho peněz. Nakonec se to povedlo, ale na konci té štrapace byla peněženka mé přítelkyně lehčí o několik desítek tisíc korun a šéf autoservisu chytil nervózní tik do oka. Mám tu svou přítelkyni rád a nepřeji jí nic nehezkého. Ale tajně jsem se přistihl, jak si říkám, vidíš, holka, kdybys měla japonské auto (jako já), nic takového by se ti nemohlo stát. Japonská auta kurvítka nemají. Nikdy, opakuji nikdy, nechvalte dne před večerem. A nikdy nepodceňujte kurvítka. Jsou všude. Snad i v kapesnících. Japonských. Musí být, jinak by se výrobky nekazily, firmy by krachovaly, protože by si nikdo nic nekupoval, a dělníci by byli na dlažbě. Kurvítka jsou hnacím motorem doby. Z toho musíme vycházet, když přijde jejich chvíle a ony se ozvou. Tak tomu bylo i v mém případě.

Jak už jsem řekl, mám japonské auto značky Toyota. Úžasný stroj z roku 1994, tedy z období, kdy vývoj kurvítek byl ještě v plenkách. Samozřejmě, že už tenkrát kurvítko existovala, ale byla jednoduchá, lehce naležitelná a z výrobků odstranitelná. Abych pravdu řekl, myslím si, že moje toyotka nějak unikla pozornosti designerů kurvítek. Do dnešních dnů (a jezdím s ní denně), se žádné neozvalo. Stroj chodí jako hodinky. Rychle musím zaklepat na dřevo. Moje manželka to štěstí neměla. Vlastní také Toyotu, ale mnohem čerstvějšího data a poněkud luxusnější. Šestiválec jako hrom se všemi doplňky. A byla to právě její Toyota, kde se ozvalo jedno z (jistě nesčetných) kurvítek. „Svítil mi kontrolka mazání oleje,“ oznámila mi žena asi před dvěma měsíci. Hm. Že by stroj nemazal? Kdo nemaže, nejede. Tohle nelze podceňovat. Objednal jsem se v servisu. Přijali mě. Převzali vůz. Zavezli na rampu. Napojili na různé kapačky a monitory. Pak různě kroutili knoflíky a mačkali tlačítka. Trvalo to asi hodinu. Pak přišli. „Nic to prý není,“ řekli. „Tedy nic, co by ohrozilo provoz stroje nebo bezpečí řidiče. Jen sensor O₂ potřebuje vyměnit.“ Ale nemusíme ho prý měnit. Auto bude jezdit i tak, akorát to zatracené světélko bude svítit a svítit a svítit. A řekli si o 109 dolarů, 44 centů. Za diagnostiku.

Odjel jsem uklidněn. „Nic to není,“ povídám autoritativně manželce. „Jen sensor O₂. Ale ten stejně nepotřebujeme. Prostě si toho světélka nevšímej.“

Uběhl týden, pak druhý a třetí. „Svítil mi další kontrolka,“ povídá večer manželka. „Jaká?“

„Kontrolka, že je vypnuté ABS.“

„A máš ho zapnuté?“

„Samozřejmě, že ano, nikdy to nevypínám,“ dotčeně odpověděla.

Pro ty, kteří to neznají, ABS je Anti-lock braking system. Moc chytré zařízení. Samo pozná, kdy je kluzko a brzdí přerušovaně. Na své staré Toyotě to nemám. Kupodivu jsem se dosud nezabil. Doporučil jsem manželce, aby si nového světélka nevšíkala, stejně jako si nevšíká toho od mazání. Hloupá rada. Jak si lze nevšíkat, když ta světélka pořád svítí a svítí? A co když se mezitím něco opravdu uvnitř pokazilo? Co když stroj skutečně nemaže? Co když ABS není funkční? Jako to poznáme? Začala hra nervů. Kurvítky jsou citlivě navrženy tak, aby znejistila majitele výrobku. Jistě se na jejich designu podíleli i psychologové.

Po dalším týdnu jsme to oba vzdali. Dnes jsem zavezl auto do servisu. Výměna senzoru O₂ nás přišla na milých 454 dolarů. V té ceně je obsažena cena za nové kurvítko (\$254) a práce spojená s jeho výměnou.

Celkem nás tedy kurvítko O₂ stálo 564 dolarů. Kontrolka mazání přestala svítit a jako zázrakem přestala svítit i kontrolka vypnutého ABS. Nové kurvítko bude chvíli sekat dobrotu. Tedy přesně tak dlouho, jak dlouhá je jeho záruka. Myslím, že asi rok. Do té doby se mi, doufám, podaří vyměnit někde Toyotu za bryčku s koněm. A bez kurvítek.

EXIL V AUSTRALSKÉM PROTINOŽÍ (10)

Bořek Šindler

SVOBODA NENÁVRATNĚ TA TAM!

Bylo to, všechno to kdysi bylo, bývalo a dnes už to není. Časy se mění, a těch několik desetiletí dokázalo vehnat kdysi zatuchlou Austrálii do prvních řad pokroku. Vraťme se ale těch šedesát či kolik jar nazpět, do let padesátých, do jejich začátků... Neřekl bych, že se v mém sydneyjském exilu rozednilo, ale přece jen se tou dobou rozbřeslo. Z obzoru mi zmizela zakouřená Alexandrie s klišováním tenisových raket, a místo za továrním ponkem jsem každého rána zasedal za psacím stolem a pilně spolupracoval na plynulém výběru kolkovného. Finančně jsem si s kalamářem nijak nepolepšil, spíše naopak, ale dostal jsem se konečně do prostředí, kde jsem si mohl denně probrušovat svou ubohoulinkou angličtinu – a skutečně jsem brousil a brousil. „Vo sto péro“ jsem brousil. I pod polštářem se mnou v noci spával anglický slovník. Slovník! Jak bych mohl dnes ale nepřiznat, že jako bujarý mládenec jsem dovedl činit i nezbytné a půvabem protkané výjimky. V prvních měsících roku dvaapadesátého svět, můj svět, nebyl sice jako květ, nevonělo mi to a nevonělo mi

ono, a poměry tehdy panující doma v republice dávaly tušit jen příval dalších vln úzkoprsé avšak zevrubné bolševizace Československa za soustavného velení Kominformy z moskevského ústředí, ještě tehdy v mocných rukou zbožněného Stalina. Radikální odstranění československého generálního tajemníka strany Rudolfa Slánského včetně jeho nohsledů, a obrat kremelského větru proti izraelskému státu byly událostmi s jakousi předzvěstí možných byt' nečekaných zvrátů – leč útoky bolševiků proti „západním imperialistům“ zůstávaly na denním pořádku mocné Kominformy bez naděje na podstatnou změnu kursu. Soudilo se, odsuzovalo se, s opravdovým třídním gustem se věšelo, po republice vykvétaly nové a nové pracovní tábory – dělo se to, nač ani komunisté, i jen bývalí komunisté, ba i jednosměrní chartisté a jejich dědici dnes hrozně neradi vzpomínají, a vzpomínat nechtějí... Válka v Koreji se zřetelně uklidnila, poté co Prezident Truman přikázal Generálu Douglasu MacArthurovi nepokračovat ve vítězném tažení severní Koreou proti čínským „dobrovolníkům“. MacArthur, absolutní vítěz v pacifické válce proti Japonsku, byl tudíž nucen uposlechnout, Američané se museli stáhnout až k osmatřicáté rovnoběžce, a Korea tak až dodnes zůstala rozdělena. Příšera třetí světové války byla zažehnána. Nás exulanty tento vývoj světových událostí donutil vážně uvažovat o dalším pokračování existence v cizině...

Pro nás exulanty v Austrálii to znamenalo brát nakonec v úvahu i usilování o australské občanství. To platilo v mém případě tím důrazněji, protože jsem se stal státním úředníkem, a jako neobčan jsem nemohl doufat v nabytí „definitivy“ a postupu jako pouhý cizinec. V těch letech trvala samozřejmě lhůta k nabytí občanství plných pět let... A bylo ovšem i namístě uvažovat o hodnotě občanství v zemi někdejších trestanců a vyděděnců. To zní dnes už poněkud podivně, ale Austrálie byla počátkem padesátých let zemí v podstatě dosud veskrze koloniální. Pravda, mateřská britská země byla daleko za sedmi moři, během druhé světové války zklamala hanebnou kapitulací singapurské pevnosti a tudíž i jasným pokynem, že „mateřské zemi“ na Austrálii nezáleží natolik, aby za ni krvácela. Australané si už v Američanech našli silnou vojenskou náhradu a vřelé přátelství vítězné mocnosti pevně ovládající celou pacifickou oblast. Byly zde však dosud silné osobní rodinné svazky, a zůstávala dlouholetá tradice ctít Britanii jako rodnou, byť již zestárlou a slabou matku... Po smrti svého po celém britském impériu oblíbeného otce, nastoupila na jeho královské místo mladičká a elegantní Alžběta II, a ta se stala okamžitě miláčkem Austrálie, i přes veškeré ojedinělé tendence zdejších republikánů, kteří většinou stejně pocházeli z odstředivých irských kořenů. Když potom mladá královna s chotěm navštívili Austrálii, dostalo se jim zde opravdu velkolepého a vřelého přijetí na každém kroku. V Sydney byly při loučení jejich lodí s Austrálií břehy celého obrovského malebného přístavu doslova obleženy jásajícími davy... Australané si v těch prvních letech panování mladé královny věrně zachovávali mentalitu občanů koloniální země a dosud nijak vážně neotřesenou náklonnost k britské koruně. Byla to věrnost na velikánskou dálku, ale věrnost to byla zjevně neotřesitelná. Běda novopečenému přistěhovalci, jenž by se nějak odvážil ji zpochybňovat. V první polovině padesátých let byla prostě Austrálie za vlády Roberta Menziese vzorně poslušným, ba očividně přímo nadšeným dominiem a spolehlivou součástí britského mocnářství.

Stálý roční příliv statisíců přistěhovalců z břehů poválečné Evropy nezůstával samozřejmě bez viditelného účinku. Ne že by byli nově se zde usazující Evropané brojili proti monarchii. Počínala se však měnit usedlá a poněkud zatuchlá, nezvyklostem a novostem nepřátelská mentalita „Staroaustralánů“. Zprvu sice jen pohenáhlou, zcela pomaloučku polehoučku, ale onen proces změn se pak proměnil v dokonalý kalup. Během následného půlstoletí se však tvářnost Austrálie, hlavně ovšem tvářnost velkých měst, změnila skoro k nepoznání. Dovolil bych si hádat, že obrovskou měrou k tomu radikálnímu přesunu způsobu života přispěly především Australanky. Australští chlapi bojovali v Evropě, na Středním Východě, na Dálném Východě, v Pacifiku – ale v těch místech hlavně stříleli a čistili si pušky. Kolem sebe toho moc nijak nikde neviděli, a ani vidět netoužili. Doma pak si mladí australští hoši a mladí vojenští navrátilci museli nejprve hledět vybudování solidní životní kariery do budoucna k založení rodiny. Australská děvčata naopak, snad i povzbuzená a jakoby podnícena zvěstmi o zkušenostech svých matek se způsobem přístupu amerických vojáků zde v Austrálii za války pobývajících k ženskému rodu, a vůbec australské mladice se v těch padesátých letech začaly odvažovat na dlouhé cesty do

zámoří, obvykle spojené s prací v Londýně. Z Londýna si pak troufala ta děvčata na zprvu nesmělé, později i odvážnější zvidavé výpadové exkurse na nepoznanou půdu hříšného „kontinentu“. Samotné slovo „kontinent“ bylo až to té doby poznamenáno v puritánské Austrálii za sídlo nemravnosti, ba přímo ďábelských prohřešků, a právě to snad mladá australská děvčata začínalo vábit. Tam mladá ženská Austrálie okoušela přicházet na chuť ovoci doma přísně zakázanému, byť dosud nepoznanému. Ve Vídni to byly ty nejrůznější v Sydney naprosto tabu sladkosti chuťové, v Paříži pak celé dlouhé série milovnických triků v britských pustinách dosud nepoznaných, a na evropském jihu cokoli v sukni tmavoocí ohnivi italští junáci dovedli šikovně polaskat i poštipnout tam i onde. A ony ty mladé Australanky disponovaly štíhlými postavickami v Itálii vysoce oceňovanými. Nu, buď jak buď, australská děvčata se potom vracela domů procvičená kontinentálními umy a už dost zběhlá v jistých druzích nemravu a kontinentální rozpustilosti. Té přítelkyni se špitlo s mrknutím oka to, té druhé se prozradilo třeba i o špetičku víc (a bylo pak slyšet údivné “Really? Are you kidding?”), a už se to všechno začínalo uvolňovat a rozjíždět. Australanky si začínaly pozorně všimnout nebritských Novoaustralanů a už se to pak vezlo. Takový je můj poněkud neortodoxní leč autentický výklad toho velkolepého pokroku zapšklé koloniální Austrálie a matkou Britanií okázalé přehlížené směrem k urychlenému vývoji celého pátého světadílu a jeho proměny v ultramoderno dneška. A navíc, zatím co poněkud starší a Londýnem protěžované dominium Kanada se tak trochu dosud jakoby bojácně krčí ve stínu svého sousedního obra Ameriky, Austrálie odvážně vzeplala plachty k vybudování vlastní, autentické australské cesty vpřed... Nevěříte? Kdo nevěří, ať tam běží... Leč setrvejme zatím jen u těch padesátých let, u jejich skrovňoulinkých počátků. Snad ještě s dodatkem, že Austrálie se skvěla naprostou a neposkrvněnou bělobou obyvatelstva včetně všech nově příchozích, a že domorodí praobyvatelé se stále ještě za obyvatele nepočítali... Bílá, bělostná Austrálie byla tou dobou samozřejmou chloubou všech – od těch nejlevicovějších odborů až po tu nejpravivovatější pravici.

Uhoďme ale hřebíček na hlavičku a nepotácejme se dlouho kolem té horké kaše. Bylo nebylo, stalo se to ale přesto podzimu onoho. Onoho podzimu australského. Došlo k tomu, k čemu se to pomalu jistou dobu schylovalo a připravovalo, a k čemu dojít nakonec muselo. Nedojit ani nemohlo. Prožíval jsem poslední chvíle svojí mládenecké svobody! Slovo prostě dalo slovo. Slovo sem, slovíčko tam, pokleknout jsem nepokleknul, ale ta bujná černá kštice, ta bohatá čupřina mně učarovala, a to nezůstalo bez následků. Leč jsou následky a následky. O ty následky, jež byste snad vy z hlav samou starostí nevypudili, o ty nešlo vůbec brabec. Šlo o mnohem víc, šlo o celou budoucnost. Vařili hned čaj čaj, čokoládu, černou kávu? Ne, nevařili to hned, tak tomu skutečně a dovopravdicky nebylo. Do Mosmanu k děvčatům jsem jako novopecený výběrcí státního kolkovného docházet na víkendy nepřestával, ale nadešel čas k zavedení definitivy. Tehdy žádný z nás obou ještě nevěděl, že to bude definitivna na diamantovou svatbu, ba na daleko víc, že nám vyrostou tři děti a šest vnoučat. To všechno se ještě tajilo v naprosto neprůhledné mlze budoucna. Z kazaletny jsme padnout dobře nemohli. Bylo třeba především začít se poohlížet po vhodném zahrnutí. Na to jsem byl já dost magor – ale znáte ženský. S Lilkou Bermannovou že se v Mosmanu bydlet nebude, že se musí najít něco někde jinde. Ono to v té době ovšem nebylo nic jednoduchého najít si byt nebo domek. Platila mocná ochrana nájemníků, bylo třeba platit „klíčovné“ (key money) – a kde vzít peníze? To byly tenkrát celé stovky a tisíce kulaťounkých liber. Hledat slova mně nikdy nečinilo obtíže. Na hledání čehokoliv jiného jsem byl ovšem vždycky kratas. Nicméně čupřinatá Editka, vedena snad osvědčeným pudem samičky, hledala, hledala, až našla. Museli jsme si vypůjčit, museli jsme souhlasit se spolubydlením jistého manželského páru ze Švýcarska, ale dům k pronájmu se nakonec našel a datum sňatku bylo pak hned pevně stanoveno.

Potom v onen památný den jsme se oba s dvěma svědky dostavili k úřednímu výkonu sňatku. Nic moc, žádný závoj ani závojiček, žádný motýlek a žádný smoking. Vzpomínám, že se mi trochu zachvíval hlas, zatímco Editka prohlásila své úřadem vyžadované „ano“ nadobro neochvějně... Před fontánou v Hyde Parku jsme pořídili dvě tři fotografie, dodnes námi oběma velmi ceněné, a bylo po veškeré slávě. Ani žádnou českou polku pěkně vod podlahy nám nikdo nezahrál. Potom jsme se vydali s jedním ze svědků - a to byl plukovník Jarka Novák, příslušník té slavné české letecké peruti v Britanii - na King's Cross hledat něco do úst. Druhý svědek, filuta, se

omluvil a už byl i ten tam. V české restauraci pana Gottwalda jsme jen stěží vyžebřali polostudenou vepřovou – bylo už dávno po obědě. Pak se s námi rozloučil i Jarka, i on spěchal zpět do práce. My dva, již jako novomanželé, jsme se vrátili do pronajatého domku. K uklízení „naší poloviny“ domku v nevýrazném, zastrčeném Earlwoodu. Svatební noc jsme začínali trávit ještě před setměním. Jak jinak? Noc to byla, byla to noc svatební a byla náležitě dlouhá, leč trávena byla prakticky na podlaze. Nebyl ještě pražádný nábytek, byla jen nepružná matrace na holé zemi, a nic moc víc. Věřte ale, že jsme tenkrát nic moc ani nepotřebovali. Co už takový čtyřiaadvacetiletý mladíček s dvaadvacetiletou novomanželkou ku štěstí konečně potřebuje? Vydrželo nám to ale zatím jednašedesát let. A byli jsme oba na svobodě, ve svobodném australském světě, a oba zdraví. Co nám vlastně chybělo? No řekněte sami, co nám chybělo? Co nám vůbec mohlo chybět?

Že jednou přijdou tři zdravé děti, a nakonec i šest zdravých vnoučat, o tom jsme tehdy zatím ani moc nepřemýšleli. Svatební cesta vedla ráno jen přímo do práce – ale naštěstí ne hned druhého rána. Byl ANZAC Day, a oslavovali jsme ho znovu na matraci na zemi v pomenším pokojíku a bez záclon. Na ty zatím nebylo.

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

I na tom nejzazším konci našeho pozvolna námi prý oteplovaného a ledním medvěďům, tučňákům a tuleňům snad už i dnes zneprístupněného a bezpočetnými katastrofami ohrožovaného chuděrky globu lze zaplesat nad organickou rozmanitostí naší štěpné mluvy. Zapochybujeme-li o kvalitě genů toho umění oné svérázné a z dědů na vnuky děděné, i když jinak zcela nezvládnutelné, češtiny štěpit se, vystavujeme se zatracení. Nuže, vztyčme se zbytkem své nepříslovečné české hrlosti vlajku své originality a sluňme se a vyhrívajme v paprscích své výlučnosti. Utlumme v sobě pochyby o budoucnosti brdských kopců vystavovaných radarům západním i východním. Tněme rázně tou svou sice vždy pečlivě nabroušenou leč v kritických okamžicích dějin netasenou, cudně tajenou a v pochvách setrvávající českou šablenkou a s nesameťáckou odvahou se řiřme vpřed. Narýsujme tlustou čáru za svojí pomalu tradiční již plnokalhotovostí a zřeme na příšeru Mnichova jen v úhlu zpětných zrcátek. Zpátky ni krok...

Když tak člověk uváží, že zatímco třeba francouzština a angličtina musely požebrávat před dveřmi latiny a řečtiny, aby ony starší sestry obloudily o zbytky z jejich bohatého antického stolu, čeština se prostě rozmáchne svým čarovným proutkem a hle – už tu máme celá souřadí, celé rozvětvené rodiny voňavých slov kypících životním elánem a radostí z vlastní existence bez kmotříčkování klasických jazyků a jiných berliček. Však se tímto jevem zabývali daleko větší fiškusové a kabrňáci, jako třeba i sám Karel Čapek a kdejaký český jazykolog. My zde jen jakoby přemíláme otruby. Mějme však na svých myslích, že není přemílání jako přemílání, protože přemílání českých otrub je na dobré úrovni mletí jinoevropských dvounulek.

Radujete se? Pláčete? Nesmějte se ale. Jen uvažte, zdali ta naše řeč je či není svéráznou a plodnou rodičkou a zdali dovede či nedovede si přitom všem štěpení zachovat švih, šmrnc i šarm. Tedy ten smích. Nu a co jako? Co jako? Smích, posměch, úsměch, úsměšek, posměšek. Posměváček. Jen ale na chvílinečku postůjme, naberme dechu a sluňme se dál v těch hřejivých paprscích smání se. Smíšek. Smát se, usmívat se, usmát se, posmívat se, zasmát se, nasmát se, vysmát se, vysmívat se, rozesmát se, rozesmát, rozesmívat se, rozesmívat, směšný, posměšný, usměvavý, usmívavý, usmátý, rozesmátý. Posměšný. A to všechno i v rodě ženském a středním, v sedmi pádech čísla jednotného a v sedmi pádech čísla množného. Je prostě jasně vidno, že i ten pouhopouhý mleč českých otrub si semtam může přijít na své.

Jít. Jít a chodit. Přejít, přechodit, přecházet, přechod, chodník, průchod, přechodník, přechodný, přechodně, přicházet, přijít, příchod, ucházet, ucházet se, najít, nacházet, dojít, docházet, sejít, scházet, vyjít, vycházet, procházka, procházečka, vycházka, zajít, zacházka, docházka, chození, chod, chůze, chodba, chodbička, chůdy, pochod, pochodovat, vpochodovat, vypochoďovat, připochoďovat, dopochoďovat, napochoďovat se, zajít, zacházet, zacházka, přechodit, přecházet, ujít, dojít, docházet, zacházet, východ, záchod, záchodek, záchůdek, nedochůdče, přechozený, odchod, odejít,

obejít, obcházet, obchod, obchodník, vchod. Schůze, schod. Snad i ten Náchod. A ty tři rody, a těch sedm pádů v singuláru a sedm v plurálu. A samozřejmě i zápor – ne-jít, nechodit, nedocházet, nezacházet, a tak dále a tak dále.

Užuž jsem měl na jazyku, že i mě rozbolela hlava a že bych toho měl nechat, ale v tu ránu jsem si tu hlavu vypůjčil a hned, že i ona nám musí posloužit. Takže bolehlav. Bolehlav, hlava, hlavička, hlavičkový, hlavičnick, hlavičkář, hlavěnka, hlavinka, hlavulenka, hlavuška, hlavizna, hlavnice, hlavnička, hlávka, hlávkový, hlavový, hlaváč, hlaváček, hlavačka, hlaváčovitý, hlavatice, hlavaticovitý, hlaveň, hlavňový, hlaviště, hlavatice, hlavice, hlavátko, hlavátečný, zhlavec, hlavensství, hlavonožec, hlavně, hlavní, hlavník, pohlavní, pohlavek, podhlavní, podhlavník, záhlavek, úhlavní, hlavatý, hlavatka, hlavatkový, hlavatost, hlavec, hlavina, hlavohrudí, hlavohrudní, hlavokryt, hlavolam, pohlavár, hlavice, ohlávka, svéhlavý, svéhlavička, svéhlavinka, hlavoun, hlávkový, hlávkovitý. A ty pády, a ty rody, ta čísla jednotná i nejednotná, nu prostě i ta omáčka kolem dokola.

Ovšemže ty zde dost nahodile nanesené příklady netvoří nijaké výjimky. Čeština se v takových velkorodech slov vyžívá. Má prostě na to a nemusí žebrot. Jen tak pro tu zajímavost – zkuste si některá z těch uvedených slov přeložit do angličtiny. Třeba nedochůdče, chůdy, vchod. Child prematurely born, stilts, entrance. Nebo hlaveň, pohlavek, hlávka. Barrel, blow on the head, cabbage – head. Sice nic moc latinského či řeckého v tom není – až na to „prematurely“ a „entrance“ – příbuznost v těch slovech ale veškerá žádná. I jiné slovanské řeči budou vykazovat asi něco podobného jako ta naše řeč, ale nevím, jestli tam bude ta úžasná bohatost. Neustále to sice omílám, dolů, nahoru, nalevo, napravo, ale uznejte sami vážení čtenáři – cožpak nás, NÁS, může nějaký ten kompjutýrek a nějaké to k té oblůdce přifařené anglické slůvko rozházet? Taková slůvka spadnou jakoby s nebe, rozkoukají se, čeština si je přiotesá, zaregistruje, přisvojí a založí do některé ze svých dosud nespočtených přihrádek. Přirozeně ten nejsladší bonbonek až nakonec. Najdete-li řeč, západně od Labe, která dovede jak přitěsávat tak i přiotěsávat, pak já, na kolena padna, budu se vám klaněti.

SCIENCE OF GLOBAL WARMING

Ian Plimer on Carbon Dioxide

Author's credentials: *Ian Rutherford Plimer is an Australian geologist, professor emeritus of earth sciences at the University of Melbourne, professor of mining geology at the University of Adelaide, and the director of multiple mineral exploration and mining companies. He has published 130 scientific papers, six books and edited the Encyclopedia of Geology.*

Born 12 February 1946 (age 67); Residence Australia; Nationality Australian

Fields: Earth Science, Geology, Mining Engineering

Institutions: University of New England, University of Newcastle, University of Melbourne, University of Adelaide

Alma mater University of New South Wales, Macquarie University

Thesis: The pipe deposits of tungsten-molybdenum-bismuth in eastern Australia (1976)

Notable awards: Eureka Prize (1995, 2002), Centenary Medal (2003), Clarke Medal (2004)

QUESTION: “Where Does the Carbon Dioxide Really Come From?”

PLIMER: “Okay, here's the bombshell: The volcanic eruption in Iceland. Since its first spewing of volcanic ash has, in just FOUR DAYS, NEGATED EVERY SINGLE EFFORT you have made in the past five years to control CO₂ emissions on our planet – all of you.

Of course, you know about this evil carbon dioxide that we are trying to suppress – it's that vital chemical compound that every plant requires to live and grow and to synthesize into oxygen for us humans and all animal life.

I know... it's very disheartening to realize that all of the carbon emission savings you have accomplished while suffering the inconvenience and expense of driving Prius hybrids, buying fabric grocery bags, sitting up till midnight to finish your kids “The

Green Revolution” science project, throwing out all of your non-green cleaning supplies, using only two squares of toilet paper, putting a brick in your toilet tank reservoir, selling your SUV and speedboat, vacationing at home instead of abroad, nearly getting hit every day on your bicycle, replacing all of your 50 cent light bulbs with \$10 light bulbs... well, all of those things you have done have all gone down the tubes in just four days.

The volcanic ash emitted into the Earth's atmosphere in just four days - yes, FOUR DAYS - by that volcano in Iceland has totally erased every single effort you have made to reduce the evil beast, carbon. And there are around 200 active volcanoes on the planet spewing out this crud at any one time - EVERY DAY.

I don't really want to rain on your parade too much, but I should mention that when the volcano Mt Pinatubo erupted in the Philippines in 1991, it spewed out more greenhouse gases into the atmosphere than the entire human race had emitted in all its years on earth.

Yes, folks, Mt Pinatubo was active for over one year - think about it.

Of course, I shouldn't spoil this “touchy-feely tree-hugging” moment and mention the effect of solar and cosmic activity and the well-recognized 800-year global heating and cooling cycle, which keeps happening despite our completely insignificant efforts to affect climate change.

And I do wish I had a silver lining to this volcanic ash cloud, but the fact of the matter is that the bush fire season across the western USA and Australia this year alone will negate your efforts to reduce carbon in our world for the next two to three years. And it happens every year.

Just remember that your government just tried to impose a whopping carbon tax on you, on the basis of the bogus “human-caused” climate-change scenario.

Hey, isn't it interesting how they don't mention “Global Warming” anymore, but just “Climate Change” - you know why?

It's because the planet has COOLED by 0.7 degrees in the past century and these global warming bull artists got caught with their pants down.

And, just keep in mind that you might yet have an Emissions Trading Scheme - that whopping new tax - imposed on you that will achieve absolutely nothing except make you poorer. It won't stop any volcanoes from erupting, that's for sure.

But, hey, relax... give the world a hug and have a nice day!”

If carbon dioxide is so bad for the planet, why do greenhouse growers buy CO₂ generators to double plant growth?

Mike Adams, Editor of NaturalNews.com June 22, 2013

For only “pennies a day,” any greenhouse owner can produce CO₂ to help increase plant yields in their greenhouses. That's the message on CO₂ generators sold by greenhouse supply companies across the United States and Canada. “1,500 ppm [of carbon dioxide] can be achieved... these generators automatically provide the carbon dioxide needed to meet **maximum growing potential** for only pennies a day,” the ad says.

CO₂ generators “improve plant quality” and “increase production.” They're made in the USA and run on propane or natural gas, turning fossil fuels into carbon dioxide.

Why does this work to radically improve plant

growth, health and yields? Because -- are you ready for the truth? -- **CO₂ is a plant NUTRIENT.**

Nope, it's not a pollutant that threatens human civilization as has been ridiculously claimed by global warming doomsday pushers. CO₂ actually increases plant yields,

accelerates “re-greening” and improves reforestation of the planet. And while today's atmosphere contains only 400 ppm of carbon dioxide, CO₂ generators can help raise that level to 1500 ppm inside greenhouses, thereby **accelerating plant growth and food production.**

Is CO₂ is so bad for the planet, why do greenhouses pay to produce it?

If CO₂ was so terrible for the planet, then installing a CO₂ generator in a greenhouse would kill the plants. But scientists and even governments actually recommend supplementing CO₂ in greenhouses in order to boost plant growth and food production.

“The benefits of carbon dioxide supplementation on plant growth and production within the greenhouse environment have been well understood for many years,” says the Ontario Ministry of Agriculture and Food.

“CO₂ increases productivity through improved plant growth and vigour. Some ways in which productivity is increased by CO₂ include earlier flowering, higher fruit yields, reduced bud abortion in roses, improved stem strength and flower size. Growers should regard CO₂ as a nutrient... increasing the CO₂ level to 1,000 ppm will increase the photosynthesis by about 50% over ambient CO₂ levels.”

In fact, as recent scientific studies have shown, the slight rise in CO₂ levels of the atmosphere has actually helped re-green deserts and arid areas, accelerating the growth of trees, shrubs and grasses which produce the oxygen human needs to breathe.

Attacking carbon dioxide is hate speech against Mother Nature

The more you really examine the scientific truth about carbon dioxide rather than the politically-charged “hate speech” against Mother Nature being spewed by people like Al Gore, the more you realize CO₂ is a crucial nutrient for the Earth's environment and ecosystem. In fact, the vast majority of all the CO₂ released into the atmosphere is produced by Mother Nature via animals in the ocean. Anyone who criticizes CO₂ is attacking ocean life and condemning trillions of aquatic creatures who exhale carbon dioxide as part of their natural respiration. (Should they all be fined?)

As a society interested in reforestation, expanding the diversity of plant life, nourishing trees and re-greening deserts, we should no longer tolerate anyone engaged in hate speech against Mother Nature and CO₂. Those who attempt to demonize this critical nutrient for the planet are engaged in a kind of **hate-motivated racism** against plants.

If it's not okay to condemn someone for being black, why is it okay for people like Al Gore to engage in endless hate speech against all the living beings that are green?

Besides, all those people who keep sounding the alarm on CO₂ are being too negative all the time. Nobody spews more doom and gloom than Al Gore and the global warming crowd who paint apocalyptic pictures of Earth's future if we all don't start paying carbon taxes to the super rich. Stop being so negative!

They need to practice more positivity and repeat to themselves affirmations like:

“CO₂ is a nutrient for forests.”

“CO₂ is produced by ocean life.”

“CO₂ brings balance to the global ecosystem.”

“CO₂ is to plants as oxygen is to humans.”

“CO₂ can help transform barren deserts into sustainable forests.”

Perhaps by staying positive, the global warming fearmongers and doom-and-gloomers can calm down, take a few breaths (with extra CO₂) and recognize that what's good for plants is good for the planet.

In fact, I'm going to hyperventilate after writing this article just to generate a little extra CO₂ for the world. It's my gift to Al Gore. **For the record: NO, I don't support burning fossil fuels.**

The No. 1 criticism of this story by the brainwashed hoards of Al Gore cult worshippers will be that I must have been paid big bucks by the coal industry to write this article.

Don't be ridiculous. I'm on the record -- for at least a decade -- having exhaustively condemned the burning of fossil fuels. Even though the CO₂ they release into the atmosphere is actually a nutrient, they release many other pollutants such as sulphur and mercury (from coal). Scrubbers in the USA make U.S. coal plants the cleanest in the world, but China's coal plants are truly sickening pollution factories.

I also believe it's time to get humanity off the petrochemical habit and onto something cleaner and more renewable such as low-energy nuclear reactions (LENR), formerly called "cold fusion." Recent analysis has confirmed, yet again, that cold fusion is real and practical. Cold fusion could be harnessed and used in place of coal to heat large quantities of water that drive steam turbines which generate electricity.

In time, **all of America's coal power plants could be switched over to cold fusion.** Similarly, if improved battery technology comes along, gasoline-powered vehicles could be switched over to electricity, and if that electricity is powered by cold fusion, then it's clean all the way through the energy supply chain.

Fossil fuels are dirty business: they're dirty to extract from the ground, dirty to transport and dirty to burn. But the CO₂ they produce is not a pollutant; it's a nutrient that's desperately needed by trees, grasses and shrubs all around the world. So while there are lots of reasons to oppose the burning of fossil fuels around our planet, CO₂ is not legitimately one of them.

If all this talk makes you hyperventilate, then feel free to experience a hefty dose of self-inflicted guilt that you can alleviate only by sending all your money to Al Gore for all the carbon dioxide you're generating.

A teď slovo od zoufalých alarmistů, kteří snad ještě věří v lidmi způsobené globální oteplování:

Climate change like atom bomb: scientists

Neda Vanovac AAP June 22, 2013

THE planet has been building up temperatures at the rate of four Hiroshima bombs of heat every second, and it's all our fault, say climate scientists.

Hurricane Katrina and Superstorm Sandy are just two examples of how extreme weather will intensify, Australia's Climate Action Summit has heard.

Humans are emitting more carbon dioxide into the atmosphere than any other time in history, says John Cook, Climate Communication Fellow from the Global Change Institute at the University of Queensland.

"All these heat-trapping greenhouse gases in our atmosphere mean ... our planet has been building up heat at the rate of about four Hiroshima bombs every second - consider that going continuously for several decades."

In a speech on extreme weather in Sydney on Saturday, Mr Cook said about 90 per cent of global warming was going into the oceans, which act like a natural thermometer along with changes in land, ice, and animal species.

Distributions of trees are shifting towards cooler areas such as the poles or mountains, and animal species are responding to global warming by mating earlier in the year.

"This isn't because animals are getting randier, it's because the seasons themselves are shifting," Mr Cook said. 120 climate records were broken in Australia this January, including the hottest month and the hottest day. New colours had to be added to temperature maps to denote highs of over 50 and 54 degrees Celsius.

Warmer air holds more water, so Australia will experience heavier rainfall in wetter areas, while dry regions are becoming drier. There will be more category four and five tropical cyclones, and a "catastrophic" rating has already been added to fire gauges.

Mr Cook said studies have tried to put a number on how much of global warming is caused by humans, "and the rough answer is: all of it". He said for the past two decades, 97 per cent of scientists have been in agreement human activity is causing warmer temperatures. But he said this is not filtering down to the public, who think scientists are about 50/50 on the issue.